

สารศิษย์เก่า แพทย์ ม.อ.

The Alumni Association
of PSU MEDICINE

สื่อกลางระหว่าง

ศิษย์เก่า คณะ ศิษย์ปัจจุบัน

ปีที่ 8 ฉบับที่ 17 ตุลาคม - ธันวาคม 2548

สวัสดีปีใหม่
๒๕๔๙

สารบัญ

- 3 จากใจคนบด
- 3 จากนายกสมาคมฯ
- 4 ความเคลื่อนไหวจากสมาคมฯ
- 6 ของกินเมืองหาดใหญ่
- 8 บทความพิเศษจากที่ปรึกษาสมาคมฯ
- 10 พุดพร้อมภาพ
- 12 จดหมายถึงเพื่อนเก่า
- 13 ปกิณกะ ม.อ.
- 14 บันทึกกลับที่ไม่ลับ
- 16 จดหมายจากศิษย์เก่า
- 17 ข่าวฝากจาก สสจ.
- 18 โฉนดดินที่น้อย
- 19 ชายบุหงาเล่าเรื่อง

บรรณาธิการ น.พ.รักษาย บุหงาชาติ

กองบรรณาธิการ พ.ญ.ศิวาภรณ์ อุบลชลเขตต์

น.พ.ธนพันธ์ ชูบุญ น.พ.อนุพงศ์ นิตีเรืองจรัส น.พ.วิวัฒนา
ถนอมเกียรติ น.พ.รังสรรค์ ภูยานนทชัย น.พ.ชัชชัย ปรีชาไว

ออกแบบ-ประสานงาน ศุจิรัตน์ เรืองเริงกุลฤทธิ์

พิมพ์ อมร อุไรรัตน์ สุวิทย์ พันธทอง

คณะกรรมการสมาคมศิษย์เก่าฯ

ที่ปรึกษาสมาคมฯ น.พ.วีระพล จันทร์ดียิ่ง น.พ.พิเชษฐ

อุดมรัตน์ น.พ.วัช ตันติสารศาสน์ น.พ.กมลพรชุพันธ์

ตย์คานนท์ น.พ.สมชาย ทุ่งไพศาล

นายกสมาคมฯ น.พ.กัรिता ธรรมคำภีร์

กรรมการสมาคมฯ น.พ.สุวิทย์ อังคสุวรรณ

น.พ.เกียรติศักดิ์ ราชบริรักษ์ พ.ญ.กอบกุล ตั้งสินมั่นคง

น.พ.ชนะรัตน์ บุญเรือง น.พ.รักษาย บุหงาชาติ น.พ.วรพจน์

ปานดำรงค์ น.พ.ธนพันธ์ ชูบุญ น.พ.กิตติพงษ์ เรียบร้อย

พ.ญ.คณิศา ภาวะสุด น.พ.รังสรรค์ ภูยานนทชัย

พ.ญ.มณฑนรินทร์ โรหิตไพบการ

บรรณาธิการปีชน

หน้าฝนผ่านมาและผ่านไปอีกแล้วครับ ปีนี้ค่อนข้างจะมากด้วยน้ำไปบ้าง ชาวบ้านรอบทะเลสาบสงขลาหลายแห่ง ทั้งแถบ
สงขลา พัทลุง ก็พลอยฟ้าพลอยฝน เจอทั้งลมทั้งฝน และยังมีน้ำท่วมเสริมเข้ามาอีก พี่น้องแพทย์โรงพยาบาลหลายแห่งก็คงประสบ
ชะตากรรมที่ไม่คาดคิดกับน้ำอยู่บ้าง

พลังงานไม่สามารถถูกสร้างขึ้นหรือทำให้สูญหายไป แต่สามารถเปลี่ยนรูปไปมาจากพลังงานชนิดหนึ่งเป็นพลังงานอีกรูป
แบบหนึ่งได้ เมื่อระบบใดๆ ที่อยู่ในภาวะสมดุลถูกรบกวนโดยการเปลี่ยนแปลงปัจจัยบางอย่างที่มีผลต่อภาวะสมดุล เช่นการก่อสร้าง
ของมนุษย์ การนำทรัพยากรธรรมชาติมาใช้อย่างไม่ทะนุถนอม การทิ้งของเสียสู่ภาวะแวดล้อม ระบบจะเกิดการเปลี่ยนแปลงไปใน
ทางที่จะลดผลของการรบกวนนั้น แล้วเข้าสู่ภาวะสมดุลและเริ่มสะสมพลังงานศักย์ใหม่อีกครั้ง

วารสารศิษย์เก่าของเราก็กำลังหาจุดสมดุลใหม่ บรรณาธิการท่านเก่าหลังจากเหน็ดเหนื่อยมานาน ก็ไปเป็นเลขาธิการสมาคม
เพื่อให้ทีมงานใหม่ๆ เข้ามาบ้าง ก็ขอฝากเนื้อฝากตัวไว้ด้วยนะครับ เรายินดีเป็นสื่อกลางเผยแพร่ข่าวสารต่างๆ แก่สมาชิกทุกท่าน
สมาชิกท่านใด ต้องการเผยแพร่ข่าวใดๆ ก็เขียนมาได้ครับ เดือนกุมภาพันธ์นี้ถือയാลိမ် คณะกรรมการศิษย์เก่าเราจะประชุมกันที่
จังหวัดพัทลุง ในวันที่ 5 กุมภาพันธ์ ก็คงได้รับการต้อนรับจากพี่น้องแพทย์ชาวศรีตรังกันอย่างอบอุ่นเช่นเคย

สวัสดิ์ครับ

รักษาย บุหงาชาติ

จากใจคนบดี

รองศาสตราจารย์นายแพทย์กิตติ ลิมอกษาด

สวัสดีศิษย์เก่าที่รักทุกท่าน

ต้นวาคมปีนี้ ทางภาคใต้ตอนล่างเจอฝนหนักหลายพื้นที่ในเขตอำเภอหาดใหญ่ อำเภอเมืองสงขลา รวมทั้งจังหวัดใกล้เคียงถูกน้ำท่วม ได้รับความเสียหายและเดือดร้อนเป็นจำนวนมาก คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลสงขลานครินทร์ ได้เตรียมแผนรองรับสถานการณ์ดังกล่าว ทั้งด้วยระบบงานด้านการรักษาพยาบาลและระบบงานสนับสนุนภายใน ตลอดจนการจัดออกหน่วยแพทย์เคลื่อนที่ ประกอบด้วยแพทย์ พยาบาล/ผู้ช่วย เภสัช และนักศึกษาศาสตร์ ลงไปยังพื้นที่เพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัยน้ำท่วม เช่น คลองเรียน บางกล้า คลองหะ ระโนด สิงหนคร ฯลฯ และเชื่อว่าทุกคนยังรำลึกเหตุการณ์สึนามิ เมื่อ **26 ธันวาคม 2547** ได้ดี เพราะนี่ก็ครบ **1** ปี ของการเกิดภัยพิบัติคลื่นยักษ์ถล่มพื้นที่ **6** จังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามันในภาคใต้ ที่ก่อให้เกิดความเสียหายอย่างใหญ่หลวง หลายหน่วยงานของภาครัฐและเอกชนร่วมกันจัดงานรำลึกถึงผู้เสียชีวิต ผู้บาดเจ็บและความสูญเสียอื่นๆ ขอแสดงความเสียใจและห่วงใยไปยังผู้สูญเสียทุกท่าน

ระบบสาธารณสุขของประเทศ ยังคงมีการปรับปรุง/เปลี่ยนแปลงระบบต่างๆ เพื่อนำไปสู่การปรับปรุงพัฒนา เช่น มีการกำหนดอัตราค่าบริการสาธารณสุขสำหรับสวัสดิการรักษายาพยาบาลข้าราชการ ซึ่งจะประกาศใช้เร็วๆ นี้ ในปี **2549**

ขอแสดงความยินดีกับนายแพทย์ธงชัย เลิศวิไลรัตนพงศ์ แพทย์ ม.อ. รุ่นที่ **10** ที่ได้รับรางวัลแพทย์ดีเด่น สาขาบริการ ปี **2548** จักราชวิทยาลัยอายุรแพทย์แห่งประเทศไทย ในงานประชุมวิชาการประจำปีของราชวิทยาลัยฯ **2548**

โอกาสที่วาระดิถีปีใหม่เวียนมาถึง ขออำนาจคุณงามความดี และคุณพระศรีรัตนตรัย จงบันดาลให้ศิษย์เก่าทุกคน และครอบครัว มีความสุขภาพ สุขใจ คิดดี ทำดี ตลอดปี **2549** และตลอดไป

ขอให้ระลึกเสมอว่า “ศิษย์เก่า” คือส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของคณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

เรียน ศิษย์เก่าคณะแพทยศาสตร์ ม.อ.

วันนี้ผมขอมารายงานตัวในฐานะนายกสมาคมศิษย์เก่า วาระที่ **2** โดยที่ทีมงานของสมาคมฯ มีการเปลี่ยนแปลงไปบ้าง รอบนี้อาจารย์ชนพันธ์ ชูบุญ รับเป็นเลขาธิการสมาคมฯ อาจารย์รักษาย บุนหงชาติ รับเป็นบรรณธิการ สารศิษย์เก่าฯ สำหรับรายชื่อกรรมการทั้งหมดได้ **update** ไว้ใน **website : <http://medinfo2.psu.ac.th/alumni/>** แล้วครับ

ปีนี้ทางสมาคมศิษย์เก่ามีแผนงานคร่าวๆ คือ ต้นเดือนกุมภาพันธ์ ทางสมาคมจะจัดงานสังสรรค์สัญจรไปที่จังหวัดพัทลุง, จังหวัดกระบี่ในเดือนมิถุนายน และจะมีการจัดกิจกรรมแรลลี่และกอล์ฟการกุศล เพื่อหารายได้สมทบทุนเข้าสมาคม ส่วนงาน **Home Coming Night** ณ กรุงเทพมหานคร จะจัดประมาณปลายเดือนพฤศจิกายน และ **Home Coming Night** หาดใหญ่ ก็คงจัดในเดือนสิงหาคมเหมือนเช่นที่จัดมาครับ

ผมคาดหวังในความร่วมมือ ร่วมใจ และแรงใจ จากสมาชิกทุกท่านในงานต่างๆ ที่จะเริ่มดำเนินการต่อไปในวาระ **2** ของผม โดยผมตั้งใจว่าจะทำงานให้สมาคมศิษย์เก่ามีความเข้มแข็ง เป็นจุดหนึ่งที่ศิษย์เก่าคิดถึงเมื่อยามเข้ามาเยี่ยม ม.อ. เป็นจุดหนึ่งที่สมาชิกสามารถใช้เป็นสื่อกลางส่งข้อความต่างๆ ได้ และเป็นแหล่งแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ของศิษย์เก่าทุกๆ ท่าน

ด้วยความนับถือ

จากนายกสมาคมฯ

รองศาสตราจารย์นายแพทย์กฤษา ธรรมดากีร์

ความเคลื่อนไหว

จาก สมาคม

สวัสดีครับสมาชิกศิษย์เก่าทุกท่าน ฉบับนี้ผมมีข่าวดีพิเศษจะบอกครับ หลังจากที่ผมสัมภาษณ์หลายคนว่าทำไมศิษย์เก่าที่ได้รับการติดต่อจาก ม.อ. จึงมีเฉพาะคนที่จบแพทย-ศาสตร์บัณฑิตที่ ม.อ. เท่านั้น ทั้งๆ ที่แพทย์ที่จบบอร์ดจากการไปศึกษาต่อที่นั่นก็น่าจะเป็นหนึ่งในศิษย์เก่าเหมือนกัน พวกเราก็เลยไปค้นหาทะเบียนของสมาคมกันอีกครั้ง เลย์รู้แจ้งว่า “ศิษย์เก่า” เราหมายถึงทุกคนที่จบการศึกษาจาก ม.อ. ครับ จึงต้องเขียนมาเพื่อบอกกล่าว และต้อนรับการเป็นสมาชิกของ “สารศิษย์เก่าแพทย์ ม.อ.” ไปโดยปริยายครับ และขอโทษที่ครับ ที่ลืมเพื่อนๆ พี่ๆ และน้องๆ ที่เราไม่ได้ติดต่อกันอีกเลย หลังจากจบการฝึกอบรบไปในสาขาเฉพาะทาง จากฉบับนี้ไปก็คงได้อ่านกันทั่วถึงแล้วนะครับ (ถ้าท่านได้อ่านจริงๆ และที่อยู่ที่เราหาไม่ได้ไม่ผิดพลาด)

หลายท่านคงไม่ได้ไปร่วมงาน **Home coming night** เมื่อวันที่ **18 สิงหาคม 2548** ที่ผ่านมา ผมอยากจะเล่าให้ฟังว่าในงานคืนนั้น ซึ่งศิษย์เก่ารุ่น **7, 17 และ 27** ได้ร่วมกันเป็นเจ้าภาพ โดยทางสมาคมได้คอยช่วยเหลือประสานงานอยู่นั้น ผ่านไปได้ด้วยดี หลายคนบอกว่าเป็นงานที่สนุกมาก เราได้มีการแสดงมุทิตาจิตแก่อาจารย์ที่เกษียณราชการไปแล้ว โดยการร่วมรดน้ำท่านอาจารย์ทั้งหลายในงาน คงอยากจะทราบว่ามีท่านใดบ้างใช่ไหมครับ อ.ประเสริฐ เป็นท่านที่อายุน้อยที่สุด (ครบ **60** ปีพอดี) ท่าน อ.พันธ์ทิพย์ สงวนเชื้อ อ.ศิวาภรณ์ และ อ.ธาดา แปลกใจใช่ไหมครับ งานนี้เป็นไม่กึ่งงานที่ อ.ธาดายอมไปร่วมงานกับพวกเรา ทราบจากวงในมาว่า พี่ๆ รุ่น **8** ไปเชิญครับ หากอาจารย์ไม่มาร่วมงานเขาจะไปหามาเลย หลังจากงานนี้แล้ว อาจารย์จึงมีจดหมายมาหาที่สมาคมหนึ่งฉบับ ผมได้แนบมาให้ท่านด้วยครับ

ในงานนี้ยังได้มีการลงชื่อเพื่อคัดเลือกนายกสมาคมคนใหม่ ผลก็ออกมาดังความคาดหมาย คือได้พี่ที่รักท่านเดิมนั่นเอง งานนี้ผู้ได้รับเลือกหน้าเสียไปเลย เพราะว่างานรอง ผอ.โรงพยาบาล ม.อ. นี้ก็ยุ่งมากอยู่แล้ว กลัวจะปฏิบัติหน้าที่ของสมาคมได้ไม่ดี พวกน้องๆ ก็เลยหยอดไปว่าจะช่วยพี่อย่าง

แข็งขัน ท่านจึงยอมรับตำแหน่งเป็นครั้งที่สอง ผมอยากจะขออนุญาตแจ้งรายชื่อกรรมการสมาคมให้ทุกท่านทราบดังนี้ครับ พี่ระพล รุ่น **1** พี่พิเชฐ รุ่น **2** พี่กอบปรชษุณ รุ่น **3** พี่วัช รุ่น **3** พี่สมชาย รุ่น **4** เป็นที่ปรึกษาสมาคม พี่เกียรติศักดิ์ รุ่น **7** เป็นอุปนายกนอก พี่ธนรัตน์ รุ่น **14** เป็นอุปนายกใน พี่กอบกุล รุ่น **9** เป็นนายทะเบียน พี่รัชชายุ รุ่น **15** เป็นประชาสัมพันธ์ และบรรณาธิการสารศิษย์เก่าฯ คณิตา รุ่น **18** เป็นเหรัญญิก รังสรรค์ รุ่น **19** เป็นปฏิคม พี่สุวิทย์ รุ่น **4** พี่วรวจน์ รุ่น **16** กิติพงษ์ รุ่น **18** มณฑนรินทร์ รุ่น **19** เป็นกรรมการสมาคม และ ฌนพันธ์ รุ่น **18** (ผมเอง) เป็นเลขานุการครับ ใครจะติดต่อกับสมาคม รู้จักใคร รักชอบใครก็เชิญเลยนะครับ เราสามารถติดต่องานต่างๆ ที่เกี่ยวกับสมาคมให้ได้ หรือถ้าเป็นตามความฝันของท่านนายกสมาคม เราอยากจะเป็นสื่อกลางในการอำนวยความสะดวกในการส่งต่อผู้ป่วย หรือเรื่องต่างๆ ที่เกี่ยวกับบริการของคณะแพทย์ เรายินดีครับ

อีกข่าวหนึ่งที่ยกจะแจ้งให้ทราบก็คือว่า แผนงานในปี นี้ เราจะเดินทางไปประชุมสังฆจรกันอีก หลังจากที่ไปได้ไปจัดกันที่นครศรีฯ ตรัง สุราษฎร์ฯ และกรุงเทพฯ ซึ่งได้รับการต้อนรับอย่างดีจากศิษย์เก่าครับ ล่าสุดนี้เราจะไปประชุมกันที่พัทลุง ราวๆ เดือนกุมภาพันธ์ครับ ตามมาด้วยที่จังหวัดกระบี่ ประมาณเดือนมีนาคม และที่กรุงเทพมหานคร ประมาณเดือนพฤศจิกายน เตรียมตัวรอพบกันนะครับ ทางสมาคมพยายามอย่างเต็มที่ ที่จะเชิญอาจารย์อาวุโสไปร่วมงานด้วย ศิษย์เก่าที่ไหน ท่านใดอยากให้เราจัดประชุมพิเศษที่ท่านสะดวกที่ใด กรุณาแจ้งเข้ามาได้เลยนะครับ กิจกรรมอื่นๆ ที่เรากำลังวางแผนจะจัดอีกในปีก็คือ แรลลี่ แฟมมีลีการกอล์ฟ ซึ่งคาดว่าจะอยู่ในช่วงปลายเดือนมีนาคม และจัดกอล์ฟการกอล์ฟ ในเดือนเมษายนครับ

เป็นอย่างไบบ้างครับ เตรียมตัวต้อนรับพวกเราได้เลย

ธนพันธ์ บุญ เลขานุการสมาคมฯ

จดหมายจากศาสตราจารย์นายแพทย์ธาดา ยิบอินซอย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ โทร. 1104
ที่ มอ 350(1.2)/ 143 วันที่ 24 สิงหาคม 2548
เรื่อง การติดตามศิษย์เก่า
เขียน คตมบดี

เป็นความบกพร่องของตนเองที่ไม่ทราบว่ามิใช่ศิษย์เก่ามาร่วมงานประชุมวิชาการประจำปี/Home coming night มากเช่นนั้น เลยคิดว่าเราน่าจะเอาความสนใจของศิษย์เก่าที่มีกับสถาบัน มาศึกษาความเป็นโรงเรียนแพทย์ของเราและ "ผลผลิต" ในช่วงเวลาต่าง ๆ ที่ผ่านไป ซึ่งความรู้นี้อาจช่วยให้เราเข้าใจขั้นตอนการเรียนการสอน การสัมภาษณ์เมื่อรับมาเป็นนักศึกษาแพทย์ และการดูแลเขาขณะอยู่กับเรา ตัวอย่าง : รุ่นที่ 7 ส่วนหนึ่งขณะนี้ทำงานบริหาร หรือใช้เวลาเกินครึ่งกับงานบริหาร คำถามคือ จะดีไหมถ้าเราสอดแทรกหรือผสมผสานความรู้นี้ vertical wise จะทำให้เขา more equipped แทนที่จะต้องวัดวาเขาเอง ฯลฯ อีกตัวอย่าง : เราได้ทดสอบ MMPI เมื่อเขาเริ่มเราสามารถศึกษาย้อนหลังหรือไม่ว่ามีข้อมูลใดที่บอกไว้ในอีก 5, 10, 20 ปีข้างหน้า characteristic ไตที่ทำให้เขาพอใจในงานที่เขาทำอยู่ ฯลฯ

ผมคงไม่เข้าใจหรือรู้ทุก nuances ของการติดตาม หรือการวิเคราะห์ แต่คิดว่าน่าสนใจ โดยที่คณะต้องตัดสินใจก่อนว่า "น่าทำ" หรือ "น่าลองดูสักว่าจะทำหรือไม่" (ทำ คือ ติดตามเพื่อศึกษา) ถ้าสนใจอาจตั้งกรรมการ (+ คำสมนาคุณ) ชุดหนึ่ง เพื่อ :

ก. ทบทวน literature ว่า ผู้ศึกษาหัวข้อนี้ที่ผ่านไป ได้อะไรจากการศึกษา

ข. รูปแบบของ questionnaire ที่เขาทำมาแล้ว และที่เราต้องปรับ เราคงเขาที่เขาทำมาใช้ไม่ได้เลย

เพราะคิดว่าวัฒนธรรม ฯลฯ คงมีส่วนสำคัญ

ค. รูปแบบของการวิเคราะห์

ธาดา

สำเนา ประธานศิษย์เก่า
อาจารย์วิญญู
อาจารย์สาวิตรี

ของกินเมืองหาดใหญ่ ตอน “อบหอย”

--- กบ ---

อะไร ที่มันเกิดซ้ำแล้วซ้ำเล่า หรือการที่ได้ทำอะไรอย่างที่คุณเคยอาจเป็นความอบอุ่น และรู้สึกปลอดภัยสำหรับบางคน แต่ก็อาจเป็นความซ้ำซากกับอีกพวกหนึ่ง ซึ่งมักเป็นคนที่ชอบความเสี่ยง หรือพวกซี้เปื้อ ซึ่งผมเป็นสมาชิกพิเศษในกลุ่มหลังนี้ คือไม่ชอบเสี่ยงแต่ซี้เปื้อ

ผมยังจำได้ เมื่อคุณแม่ผม บังคับให้ผมไปสมัครสอบเทียบข้ามชั้นจาก ป.4 เป็น ป.6 หรืออะไรที่แหละ ด้วยเหตุผลง่ายๆ คือ เราไม่ค่อยมีกะตังนะลูก หากสอบได้ลูกจะประหยัดเวลาได้ **1 ปี** และแม่จะประหยัดเงินได้อีก **2** เทอม ผมต้องนั่งรถโดยสารเป็นระยะทาง **9** กิโลเมตร (หรือมากกว่านี้นิดหน่อย) เพื่อไปใช้โทรศัพท์สาธารณะที่ใกล้ที่สุด และเป็นการใช้โทรศัพท์ครั้งแรกในชีวิตของผม เด็กบ้านนอกต้องยืนหน้าตู้โทรศัพท์นานครึ่งชั่วโมง กว่าจะรวบรวมความกล้าเข้าไปได้ ทำไม่ถึงต้องใช้เวลานาน **30** นาทีนะเธอ (ครึ่งชั่วโมงคือ **30** นาที) ผมก็ต้องสังเกตนะซิ ว่าคนอื่นเขาใช้โทรศัพท์กันยังไง ผมจำไม่ได้ว่า ผมใจสั้นเป็นนกหรือเปลา (นกมีอัตราการเต้นของหัวใจมากกว่า **200** ครั้ง/นาที) แต่เสียงที่ได้ยินเป็นของสุภาพสตรีวัยกลางคน ซึ่งมีอำนาจเหนือผมอย่างสิ้นเชิง ดูเหมือนว่าคุณน้าจะวางสาย ก่อนที่ผมจะคิดอะไรออกเสียด้วยซ้ำ ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ **30** ปีต่อมา ผมใช้เวลาครึ่งวันของการทำงานในการรับโทรศัพท์ และอาจเดินรวมๆ กันมากกว่า **1** กิโลเมตร เพื่อไปรับโทรศัพท์เครื่องโน้นเครื่องนี้ เพื่อนสาวถึงกับหัวเราะก๊าก เมื่อครั้งหนึ่งเธอเห็นผมรับโทรศัพท์พร้อมกัน **3** เครื่อง และในเช้าวันหนึ่ง ผมถึงกับไปทำงานสาย ก็เพราะโทรศัพท์นี่แหละ พอจะใส่กางเกงใน กิ่ง...!!!! พอจะรัดชิบ กิ่ง...!!!! พอจะผูกไทด์ กิ่ง...!!!! แล้วก็ กิ่ง...กิ่ง...กิ่ง...!!!! แล้วกิ่ง...!!!! ความอดทนสิ้นสุดเมื่อเสียงที่คุณเคยลอยมาตามสายกลั้วกับเสียงหัวเราะ “เธออยู่ที่ไหน? ตาย...ปานนั้นแล้วยังอยู่ที่หออีก ไม่ไปทำงานหรืออะ?” ผมได้แต่ตอบไปตามความจริงจากหัวใจอันแสนชื่อว่า “ถ้าเธอวางโทรศัพท์ตอนนี้ แล้ว

ค่อยคุยกันทีหลัง บางทีอาจจะไปทำงานแทน” มิตรภาพของเราจึงสำเร็จลงนับแต่บัดนั้น ผมเคยเล่าหรือยังว่า ผมดีใจสุดๆ เมื่อผมลืมมือถือไว้ที่ห้องพัก แล้วตอนกลับไปเอาอีก **3** ชั่วโมง หลังจากนั้นพบว่า มี **27 missed calls** อูยยย... อะไรจะเป็นที่ต้องการของตลาดล่างขนาดนั้น

ผมนั่งเรือบินครั้งแรกเมื่อเป็นแพทย์ประจำบ้านปี **1** อันเป็นยุคสมัยที่แอร์โฮสเตสสวยเนียนไปหมด เธอเป็นนางฟ้าขนาดแท้ เธอขยับตัวซ้าๆ แต่สง่ามั่นคง มือไม้สวยบริบูรณ์ หยิบจับอะไรก็ดูมีมนวล เธอเดินมาใกล้ๆ แล้วโน้มตัวนิดๆ พุดเบาๆ เหมือนกระซิบเฉพาะที่ข้างหู เพื่อให้เราได้ยินคนเดียวเท่านั้น ว่า “ซาหรือกาแฟนิดะ” เดียวนี้ขี้ริ้วลงทุกวัน แก้วที่เสิร์ฟก็เป็นพลาสติกคุณภาพต่ำมาแทน หากสังเกตลึกลับ ก็อาจจะเห็นรอยกะเทาะบนเคลือบของเธอ แต่ก็คงดูไม่ทัน เพราะเธอเสิร์ฟข้ามหัวไปมาด้วยความเร็วสูง จนอาจต้องปรับความเร็วตาเป็นมากกว่า **15** เฟรมต่อวินาที จึงจะจับภาพได้ ก็ตั้งแต่เข้าเครื่องแล้ว จะเห็นเธอยกมือกระพุ่มให้ระดับอก หน้าตาดูกระด้างที่สุด ขวນให้นึกถึงยักษ์วัดแจ้งมากกว่าจะเป็นนางฟ้า รอยยิ้มของเธอ จะเห็นได้ก็ตอนที่เครื่องลงแล้ว ซึ่งดูเหมือนเธอจะยิ้มเพราะจะได้เลิกงาน มากกว่าจะยิ้มให้เราเปลอๆ ถ้าเราหันหันขวางไม่มองจากเครื่องซักที เธออาจจะหุบยิ้ม แล้วเลิกควั่นค้ำพุดในใจว่า “ยัง...ยังไม่รีบอีก”

โทษที่จะบอกว่า สมัยนั้นขึ้นเรือบินเป็นเรื่องโก้ สิ่งที่เกิดขึ้นบนเรือบินก็ดูจะหรรษาต่างกับชีวิตประจำวันจริงๆ ขึ้นไปลงมาจากปัจจุบันนี้ นั่งเครื่องบินมากกว่านั่งรถยนต์ของตัวเองเสียอีก อนินสังค์ คือ ผมท่องคำพูดกับต้นหรือแอร์โฮสเตสได้คล่องกว่าพจนกิจ วิสัยทัศน์ของโรงพยาบาลด้วยซ้ำ บางทีก็คิดว่าหากได้ยืนเนื้อหาที่สนุกเราใจ แตกต่างไปจากเดิมแบบนี้บ้างก็ดี “สวัสดิ์ครับ...ผมกับต้น สมชาย ขอต้อนรับท่านผู้โดยสารทุกท่านขึ้นเครื่อง **Air Bus 340** ซึ่งเป็นเครื่องใหม่เอี่ยมของเรา แต่ได้ทำงานหน้ามาแล้วที่เมลเบิร์น เพราะยาง

ความเข้าใจและความทิวจะสำเร็จได้พร้อมกันโดยดีด้วยวิธีง่ายที่สุดคือ

"หาของแปลกกิน"

แตกขณะลงจอด แต่ผมก็คิดว่าไม่น่าจะเกิดขึ้นกับเที่ยวบิน **TD 500** ของเรา เพราะเซ็คลอมยางมาอย่างดีแล้วครับ ขณะนี้เราอยู่ที่ความสูง **50,000** ฟุตเหนือระดับน้ำทะเล ซึ่งถ้าเครื่องตกที่ความสูงระดับนี้ละก็รับรองดูไม่เจ็ด สภาพอากาศที่ทำอากาศยานนานาชาติหาดใหญ่ ท้องฟ้าแจ่มใส คาดว่าจะถึงปลายทางที่เวลา **8 นาฬิกา 45 นาที** ซึ่งช้ากว่ากำหนดการเดิม **15 นาที** จะอะไรชะอีกล่ะครับ ก็ผู้โดยสารท่านสุดท้ายซึ่งขณะนั้นนั่งอยู่ที่เก้าอี้หมายเลข **37G** ซีครับ ดันขึ้นเครื่องแค่ **5 นาที** ก่อนเครื่องออกเท่านั้น อย่างไรก็ตาม ผมหวังว่าท่านผู้โดยสารจะได้รับความสะดวกสบายตลอดการเดินทางนะครับ” ก่อนจะลง ก็อยากจะได้ยินเสียงไล่ไล่ แต่ว่าซุกซนของแอร์-โฮสเตรสประมาณนี้ “ท่านผู้โดยสารคะ ขณะนี้เรากำลังลดระดับลงยังทำอากาศยานนานาชาติหาดใหญ่ ขอให้ท่านผู้โดยสารทุกท่าน กรุณานั่งอยู่กับที่และรัดเข็มขัด ปรับพนักเก้าอี้ขึ้นตรง เพื่อว่าท่านผู้โดยสารที่อยู่หลังท่าน จะได้ไม่ต้องเอาหัวไปโขกเมื่อเครื่องลงหยาบ โต๊ะหน้าที่นั่งก็เหมือนกัน พับขึ้นด้วย จะได้ไม่กระแทกโดนท้อง เปิดม่านหน้าต่างเพื่อเครื่องตก ในเครื่องจะมืด เพราะไฟดับ คนที่เข้ามาช่วยจะได้มองเข้ามาเห็นไงคะ การบินใครและสลา **Alliance** ขอขอบพระคุณ ท่านผู้โดยสารทุกท่านที่ใช้บริการค่า”

ความเข้าใจและความทิวจะสำเร็จได้พร้อมกันโดยดีด้วยวิธีง่ายที่สุดคือ หาของแปลกกิน ผมขอไม่พูดถึงความอร่อยได้ไหมครับ เพราะว่าความอร่อยจริงนั้นอยู่ตรงไหนก็ไม่รู้ ต้องถ่อมตัวมากๆ เพราะไม่ได้มีปุมปมรับรสบนลิ้นเยอะกว่าใครเขา ถึงขั้นจะบ้งอาจสอนจระเข้ให้เขียนหนังสือ หรือสอนสังฆราชให้ว่ายน้ำ ว่านั่นอร่อยหรือนี้ไม่ดี แต่ของแปลกมีอยู่จริง และเห็นพ้องต้องกันได้ง่ายกว่า จงขับรถไปสนามบินหาดใหญ่เถอะครับ ด้านขวาหน้าหมู่บ้านอิงกมล มีร้าน **Seafood** อยู่ร้านหนึ่ง ชื่อตรงตัวว่า “ซีฟู้ดก็อร่อย” ในร้านมีสิ่งมีชีวิตเป็นๆ อยู่หลายชนิด ได้แก่ กุ้งมังกร กุ้ง ปูม้า ปูดำ แมงดาทะเล ว่ายน้ำไปมาดูน่าสงสาร แต่จงตั้งใจให้มันคง ไม่หวนไหวต่อวิบากกรรมของสัตว์โลก ดูเมนูอาหารแล้ว ลั่นวจีกรรมไปตามมนเอนกรรมที่ท่านมีเถอะ ส่วนก็ูกจะประกอบกายกรรมให้สมบุญแทน กลายเป็นอาหารจานโอชะ อยู่หน้าท่าน อีกแค่จิตใจหนึ่งเท่านั้น แต่ที่นี้จะแนะนำเพราะเห็นว่า

แปลกนั้นชื่อ “หอยหวานคั่ว” สอบถามมาได้ความว่า หอยหวานที่จะกินนั้น ถึงแก่กรรมมาก่อนล่วงหน้าแล้ว จึงเหมาะ กับมือถือสาก ปากถือศีล อย่างผมเป็นอันมาก

อันหอยหวานนั้น เป็นหอยฝาเดียว รูปพรรณ สัณฐานคล้ายน้องหอยโข่ง พี่หอยขม เปลือกเป็นลายน้ำตาลขาว คล้ายหอยทากแต่หนากว่าอย่างหอยสังข์ หากแต่มีตีนแบนอย่างหอยโข่ง ไม่ใช่ตีนแหลมอย่างหอยชักตีน เพื่อให้่ายขึ้นเอาเป็นว่าเป็นหอย แล้วกินได้ก็แล้วกันนะ เมื่อเสิร์ฟจะมาเป็นฝูง มีสารสีเทาเมือกๆ เคลือบอยู่ ไม่มีอุปกรณ์สำหรับจับฉวยอะไรทั้งสิ้น อย่ำสอดส่ายหาซอห์นหรือลือมอะไรให้ใครเขารู้ว่าเรามือใหม่เลย จมมองไปที่อาหารข้างหน้าแล้ว ชมความงดงามของมันก่อน หรือดมกลิ่นต่างๆ วางทำให้สง่าไม่ต้องทำจุกพุดพิศทุบๆ บานๆ แล้วใช้มีอนั้นแหละครับ แต่ไม่ต้องถึงกับตะปบหรือกำ แค่นี้ไ้กับนิ้วชี้ก็พอ และดูดีกว่าด้วย

วิธีการกินก็จับใส่ปากครีบอมเข้าไปทั้งตัวนั้นแหละครับ แล้วทำตาลอยๆ หรือหลับตาพริ้มนิดๆ จงลิ้มความชื่นชมในอดีตให้หมด อย่ำคิดถึงประสบการณ์ที่ผ่านมา หรือเปรียบเทียบกับรสชาติอาหารที่เคยกิน ท่านก็จะทราบได้โดยไม่ว่า ว่าสารเมือกสีเทาที่เคลือบหอยอยู่นั้นคืออะไรก็ไม่รู้ แต่ส่วนประกอบสำคัญคือ พริกไทยผงจำนวนมาก ซึ่งจะกระตุ้นให้น้ำลายหลั่งออกมาเป็นลิตร จงกลืนน้ำลายเอื้อๆ แต่อย่ากลืนหอยลงไปเด็ดขาด ร้อนพริกไทยมากก็ให้ใช้ลิ้นขยิบหอยมาที่กระพุ้งแก้มซ้ายที่ขวาที่ ทั่วลิ้นให้ทั่วเปลือก

หอย จนรสร้อนของพริกไทยลดลง จึงค่อยคายลงบนมือ แล้วใช้ไม้จิ้มฟันแคะเนื้อหอยออกมากินหน้าตาเฉย ปากที่ว่างลงก็คุยถึงรสชาติอาหาร หรืออะไรก็ได้อย่างต่อเนื่องรึนไหล ประหนึ่งว่านี่ไม่ใช่ครั้งแรกของชีวิต

ขออนุญาตแนะนำหน่อยได้ไหมครับ เนื่องจากการอมหอยทั้งตัวและกลืนน้ำลายเอือกๆ หรือดูตุงๆ นั้นเป็นกริยาที่ทำให้ดูดีได้โดยยาก ต่อให้เข้าไปปากของคนสวยหรือคนหล่อก็เถอะ ดังนั้นถ้าจะมีเพื่อนกิน (ซึ่งผมสนับสนุนให้มีมากกว่าเพื่อนตาย เพราะการกินย่อมสนุกกว่าการตายเป็นไหนๆ อันนี้การกินคนเดียวนั้น ไม่ใช่ผลดีต่อสุขภาพเลย) ก็ขอให้เลือกที่รู้จักมักจี่กันคืออยู่แล้ว อย่าไปกินยามแรกๆ หรือเพิ่งออกเดทด้วยกันครั้งแรก แต่ว่าหากในชีวิตนี้ จะไม่ขอกินข้าว (หรือลงอุโบสถ) กับใครที่ไม่ใช่คนรักกะก้อ พอยังมีทางออก คือ ขอให้เลือกหอยตัวขนาดเล็กเท่าหัวแม่มือ อย่าให้ใหญ่กว่าหัวแม่มือ เพราะหากใหญ่ไปจะอมไม่ถนัดปิดปากไม่สนิท ดูแล้วน่าเวทนา หอยตัวเล็กเมื่อย้ายหอยไปมาช่วยที่ขวาก็ กระพุงแก้มก็ตุงน้อยๆ ดูน่ารัก ก่อนจะคายหอยออกมา ก็ขอให้แน่ใจว่าได้กลืนน้ำลายไปหมดแล้ว ดังนั้นจึงควรคายหลังจากรู้สึกว่ามีครรึนของพริกไทย เพราะหากพริกไทยยังเหลืออยู่ น้ำลายก็จะมีมาก เมื่อคายหอยออกมาจะมีน้ำลายใส่ๆ จำนวนมากตามออกมาด้วย กลายเป็นการบ้วนมากกว่าการคาย ดูแล้วชวนห้วนไหวอยู่ไม่น้อยว่านี่หรือคือคนที่เราจะร่วมหลงโรง ทำจะลงโรงเสียมากกว่า ถ้าเป็นเพื่อนกันก็อาจต้องคิดหนักว่าคราวหน้าจะชวนมากินอีกดีหรือเปล่านั้น

เครื่องดื่มที่เหมาะสมก็คือ เบียร์ หรือน้ำเปล่า อาหารจานอื่นๆ ควรเป็นจานที่ไม่เผ็ดร้อน จะได้ช่วยบรรเทาทั้ง ชีวิตจะได้ดูไม่ทุกข์ทรมานเกินไป ไวน์แดง ไวน์ขาว ไม่ต้องเอาไป โด๊ป หรือน้ำเปล่าก็พอได้

กิน ดื่ม คุย เรื่อยจนครบทุกแง่มุมของชีวิต เศรษฐกิจ การเมือง สังคม มีความสุขที่สุดเวลาอยู่กับคนที่รู้ใจเนี่ยะครับ เมื่อคุยครบเรื่องที่ยังประโยชน์แล้ว ก็ไม่แคล้วต้องวกมาที่การนิินหาเพื่อนฯ แล้วเจ้านายแน่ๆ เลย เมื่อถึงตอนนั้นแล้วก็อย่าปล่อยให้หัวใจกรรมตำหนิไปได้ ชวนกันไปต่อที่อื่นเถอะครับ เพราะคุยเรื่องเจ้านายก็พลอยอารมณ์ไม่ตีไปเปล่าๆ สู้อไปกระดก **Tequila Sunrise** ฟังเพลงเพราะๆ กันไม่ได้ ในเมืองหาดใหญ่ก็มีอยู่หลายที่ หลายสถาน ล้วนเป็นหนึ่งในนโยบายมุขเสมอกันโดยถ้วนหน้า แต่ที่ใหม่สุดแล้วและควรค่าต่อการนั่งปล่อยอารมณ์ ก็ขอแนะนำที่ **"Monkey"** ซึ่งมีวงใหม่ (ไม่รู้จะเรียกว่าวงดีหรือเปล่านั้น เพราะเล่นกันอยู่ 2 คน) ผมเคยไปนั่งฟังสมัยที่เขาลเล่นที่ **Yalumba** ภูเก็ต ก็สนุกสนานดี มาฟังอีกที่ที่หาดใหญ่ ก็เหมือนเดิมแสดง

ว่าเป็นฝีมือล้วนๆ ไม่ใช่จากลักษณะของพื้นที่ หรือดินฟ้าอากาศ เล่นได้หลายแบบ เพลงตั้งแต่สมัยพี่แจ๊นจนถึงปัจจุบัน ลูกค้ายโดยมากเป็นพวกทำงาน เรียกว่าเป็นชนชั้นกลางระดับล่างถึงบน ลักษณะเป็นมิตร ไม่ดุร้าย ทำเลไม่อยู่ในพื้นที่ที่ผู้ก่อการร้ายสนใจคือ ช้างๆ ร้านตัดผมคุณสุ พนักงานเสิร์ฟหน้าตาธรรมดา แต่กริยาเรียบร้อย เพอร์เฟกต์และแสบเสี๊ ขอบอกว่าค่อนข้างเลว ฟังว่าเดิมเป็นผับแนวมาเลย์มาก่อน เครื่องดื่มรสชาติดี แต่ที่เยี่ยมที่สุดก็ดนตรีแหละครับ อย่าลืมหกบัตร์ไปด้วยเพื่อความปลอดภัย ใช้ว่าหน้าแก่แล้วเขาจะเชื่อ เด็กสมัยนี้หน้าแก่ก็เยอะเยอะไป นัยว่าแดดมันแรงขึ้นทุกวัน บอกเอาไว้เพราะประเดี่ย เขาไม่ให้เข้าแล้วจะเสียเที่ยว...

บทความพิเศษ : จากที่ปรึกษาสมาคมฯ

เรียนนักศึกษาเก่า คณะแพทยศาสตร์ทุกท่าน

ปีใหม่เป็นช่วงเวลาที่เหมาะสมต่อการอำนวยความสะดวกด้วยความปรารถนาดีจากใจ การส่งสารผ่านจุลสาร นักศึกษาเก่าคณะแพทยศาสตร์ แม้ว่าหนังสือสารทางเดียว แต่ก็ยังเป็นวิธีการในการเข้าถึงพี่น้องผองเพื่อนชาวคณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์อย่างทั่วถึง

วันเวลาที่ผ่านไปมีเรื่องราวเกิดขึ้นมากมาย แต่ในรอบปีที่ผ่านพ้นไป ทุกคนย่อมอดทวนคิดและทบทวนถึงประสบการณ์ที่ผ่านมา บางเรื่องเป็นสิ่งที่น่าทำ แต่กลับไม่ได้ทำ ย่อมเป็นเรื่องที่น่าเสียดายและรันทด ในขณะที่บางเรื่องเป็นสิ่งไม่น่าทำทำกลับกระทำลงไป นับเป็นเรื่องน่าอาลัย

และอารมณ์ กระนั้นก็ตามทั้งหมดนี้ เป็นสิ่งที่ผ่านเลยไปและ
เรียกกลับคืนไม่ได้ ดังกลอนบทหนึ่งกล่าวอย่างน่ากินใจว่า

วันพรุ่งนี้ยังไม่เกิด ช่างมันเกิดอย่างร้อนไปก่อนใจ
วันวานนี้ผ่านไปให้แล้วไป อย่างเอาใจไปซ่องทั้งสองวัน
ถ้าวันนี้ชีวิตยังระรื่นจิต อย่างไปคิดท้าวสังฆาคดสังข์
สิ่งที่แล้วแล้วไปให้แล้วกัน สิ่งที่ผ่านไปแล้วอย่างอารมณ์

คำว่า “พร” ในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน
หมายถึง “สิ่งที่ขอเลือกเอาตามประสงค์” เพราะฉะนั้น “พร”
จึงเป็นสิ่งที่ต้องเลือกตัดสินใจและ “ทำ” ด้วยตัวเอง

ในการทำงานเดียวกัน ผมในฐานะประธานที่ปรึกษา
สมาคมนักศึกษาเก่าคณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขล
นครินทร์ ก็พร้อมที่จะ “ทำ” มากขึ้น ไม่ว่าการไปเยี่ยมเยียน
นักศึกษาเก่าตามจังหวัดต่างๆ พร้อมกรรมการสมาคมฯ หวังว่า
ในอนาคตสมาคมฯ และนักศึกษาเก่า ปฏิสัมพันธ์ และการมี
ส่วนร่วมด้วยการ “ทำงานร่วมกัน” มากขึ้น ในรูปแบบของ
กิจกรรมและความสัมพันธ์แบบเครือข่าย ไม่ว่าจะกิจกรรมทั่วไป
และกิจกรรมวิชาการ

สุดท้าย ผมขอส่งข่าวว่าในระหว่างวันที่ 1-4
พฤศจิกายน 2549 ผมเป็นประธานจัดการประชุม 9th Asia
Oceanic Congress of Sexology ณ โรงแรมดิเอ็มเมอรัล
อ.รัชดาภิเษก กรุงเทพฯ ผมใคร่ขอเชิญชวนผู้สนใจเข้าร่วม
ประชุมวิชาการในวัน เวลา ดังกล่าว ค่าลงทะเบียนคนไทย
4000 บาท โปรดติดต่อ น.พ.วีระพล จันทร์ดียง ภาควิชา
สูติศาสตร์และนรีเวชวิทยา คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัย
สงขลานครินทร์ หาดใหญ่ สงขลา 90110 หรือ 01-9595091
หรือทาง e-mail : verapolc@psu.ac.th

อนึ่งในวันสุดท้ายของการประชุมวิชาการ คือ วันเสาร์
ที่ 4 พฤศจิกายน 2549 ผมและกลุ่มนักศึกษาเก่าคณะแพทย
ศาสตร์ เขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ถือโอกาสนี้จัด
งานพบปะสังสรรค์นักศึกษาเก่าคณะแพทยศาสตร์ ที่โรงแรม
ดิเอ็มเมอรัล ตั้งแต่เวลา 1800 น. เป็นต้นไป ค่าบัตรเข้างาน
คนละ 500 บาท (ปีที่แล้วจัดวันเสาร์ที่ 30 เมษายน 2548
ณ โรงแรมนารายณ์ กรุงเทพฯ มีศิษย์เก่าร่วมงานราว 100-
110 คน)

โปรดส่งข่าวไปยังเพื่อนร่วมรุ่นของท่าน รวมถึง
คณาจารย์เก่าที่ท่านรู้จัก

รศ.อ.พ. วีระพล จันทรดียง

สวัสดิกรับ ท่านอาจารย์, พี่,
เพื่อนและน้องๆ ทุกคน

ผมเป็นศิษย์เก่าคณะ
แพทย์ ม.อ. รุ่น 3 มีความสนใจ
ติดตามและร่วมทำงานกับสมาคม
ศิษย์เก่าคณะแพทย์ ม.อ. มาโดย
ตลอด ที่ผ่านสมาคมของเรานับเป็น
สมาคมที่อายุยังไม่มากนักเมื่อเทียบกับที่อื่นๆ
เปรียบเหมือนเด็กเล็กที่เริ่มเดินได้ และจะต้องเริ่มเดินด้วยตนเอง
ต่อไป ทั้งนี้คณะแพทย์, อาจารย์, ศิษย์เก่าทั้งที่อยู่ในคณะแพทย์และ
ที่ทำงานอยู่ภายนอกคณะ ก็จะมีส่วนในการช่วยเหลือให้สมาคมหรือ
เด็กตัวน้อยคนนี้สามารถเผชิญโลกต่อไปได้อย่างมั่นคงและมีศักดิ์ศรี

ที่ผ่านสมาคมได้ดำเนินการไปในหลายเรื่องในการเชื่อม
ความสัมพันธ์ระหว่างศิษย์เก่าด้วยกัน และกับสมาคม มีการสัญจร
ออกไปพบปะกับศิษย์เก่าในจังหวัดต่างๆ ในภาคใต้ และกรุงเทพฯ
มหานคร มีการจัดตั้งกลุ่มตัวแทนประจำจังหวัดต่างๆ โดยเฉพาะใน
ภาคใต้และกรุงเทพฯ และคงขยายต่อไปในภาคอื่นๆ งานใหญ่ที่สำคัญ
คืองาน Home coming night ซึ่งเป็นภารกิจหลักของสมาคมก็
สามารถดำเนินไปได้อย่างราบรื่นทุกๆ ปี ซึ่งในปีล่าสุดนี้ มีศิษย์เก่า
มาร่วมงานค่อนข้างมาก บางคนมาจากที่ไกลๆ ในต่างประเทศ ทำให้
งานครั้งนี้เป็นพิเศษ อยากให้พวกเราเราพบปะสังสรรค์กันมาก
ๆ อย่างนี้ทุกปี ให้สมกับคำว่า PSU (Pride Spirit Unity)

ผมอยากให้สมาคมศิษย์เก่าของเราได้เจริญเติบโต ก้าวหน้า
อย่างต่อเนื่องและมั่นคง มีทีมบริหารที่เข้มแข็ง มีศิษย์เก่าเข้ามาช่วย
ทำงานมากขึ้นโดยเฉพาะหน้าใหม่ๆ และที่สำคัญที่จะขาดเสียมิได้ก็คือ
ทุนรอนของสมาคม ซึ่งขณะนี้ยังไม่มากพอที่จะเรียกว่ามั่นคงได้ ซึ่ง
ในเรื่องนี้ ทราบมาว่าสมาคมมีโครงการระดมทุน โดยจะจัดแข่งขัน
ซันบอร์ดเรลลี่และแข่งกอล์ฟ ซึ่งคงจะมีการประชาสัมพันธ์ต่อไป

สิ่งที่อยากให้สมาคมได้ทำ คือ จัดตั้งตัวแทนประจำจังหวัด
ต่างๆ โดยเฉพาะจังหวัดที่มีพวกเราอยู่มาก เพื่อประโยชน์ในการติดต่อ
ประสานงาน

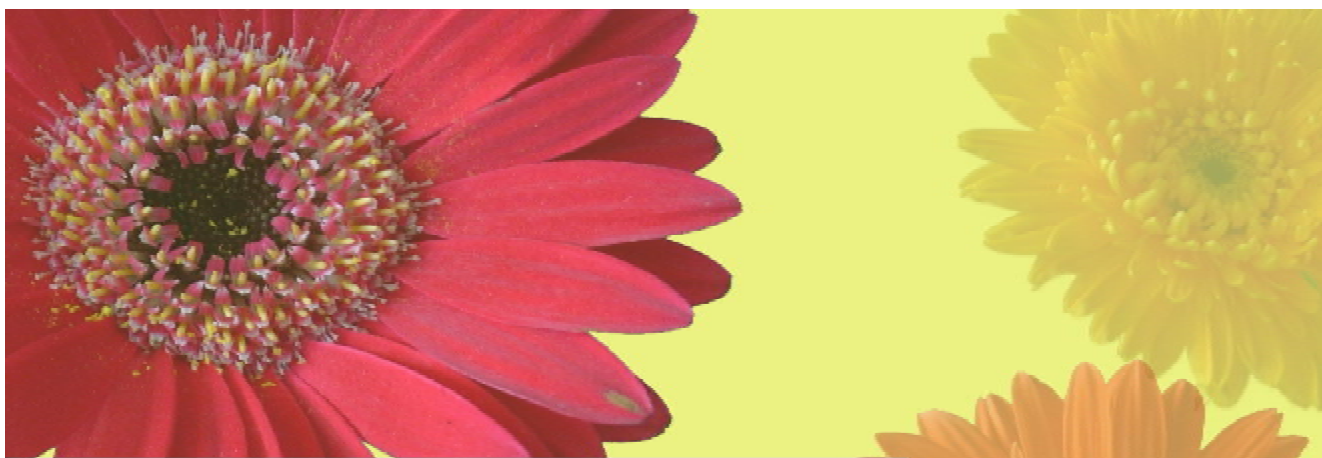
เนื่องในโอกาสวันปีใหม่ที่กำลังจะมาถึงแล้ว ก็ขอให้อาจารย์
พี่ๆ เพื่อนและน้องๆ ทั้งหลายมีสุขภาพที่ดีทั้งกาย และใจ ประสบ
ความสำเร็จในหน้าที่การงาน มีครอบครัวที่อบอุ่น และมีความสุข
ตลอดปีใหม่ 2549 นี้ทุกคนทอญ.

พศ.อ.พ.ธวัช ตันติสารศาสน์

คืนหลง HOME COMING NIGHT '48

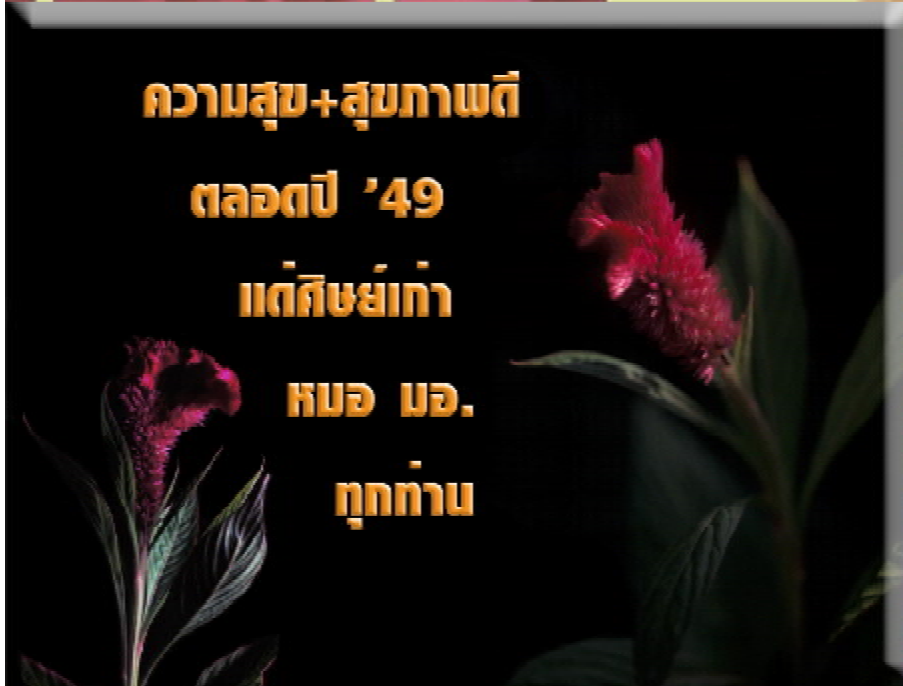
ความสุข+สุขภาพดี

ตลอดปี '49

แต่ศิษย์เก่า

หมอบอ.

ทุกท่าน

จดหมายถึงเพื่อนเก่า

เล็ก:

ไม่ได้เขียนจดหมายถึงกันตั้งนาน เพราะมัวแต่ใช้โทรศัพท์คุยกัน แต่ฉันคิดว่าบางครั้งจดหมายก็ให้ความรู้สึกที่ดีมากกว่านะ ฉันว่าดีกว่าจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ที่เราส่งกันมากขึ้นเรื่อยๆ เพราะเราต้องตั้งหน้าตั้งตาจดหมายจากบุรุษไปรษณีย์ (ฉันกลัวเขาจะตองานงะ!! ไม่ใช่อะไรหรอก) เธอเห็นด้วยไหมฉันนี่ก็ถึงสมัยก่อนตอนเรายังเด็กๆ ฉันเองเป็นคนหนึ่งที่ชอบเขียนจดหมายคุยกับเพื่อนๆ ทางจดหมาย (pen pal) ทำให้เราได้รู้จักผู้คนมากมายเพิ่มขึ้น เธอจำได้ไหมฉันจะเธอเคยบอกฉันว่าเธอนึกถึงบรรยากาศเก่าๆ สมัยเรียนที่คณะแพทย ม.อ. ที่เราขี่มอเตอร์ไซด์ไปหอะโรกินกันงัยละ แต่ต้องขอโทษด้วยนะที่จดหมายฉบับนี้ฉันขอพูดถึงร้านที่ฉันอยากให้เธอมาชิมที่หาดใหญ่ก่อนนะ เนื่องจากเมื่อคืนฉันแค้นร้านนี้มากเลยละเธอ ร้านก๋วยเตี๋ยวร้านนี้แหละ ที่ฉันเคยเล่าให้เธอฟังบ่อยๆ แล้วเธอยังอยากกินเลย พวกเราที่นี่ (ที่ ม.อ.) ตั้งฉายาร้านนี้ว่าก๋วยเตี๋ยวเจ๊โหด!! จริงๆ แล้วเธอชื่อร้านว่าก๋วยเตี๋ยวเจ๊ตี๋ เตี่ยวฉันจะบอกเธอว่าโหดยังงัยนะ ก่อนอื่นขอบอกเธอว่าก๋วยเตี๋ยวร้านนี้อร่อยมาก เป็นก๋วยเตี๋ยวหมูต้มยำรสชาติกลมกล่อม เครื่องปรุงก็พิถีพิถันมากเลย ฉันว่าเธอคงไม่อ่านจดหมายนี้ขณะกำลังหิวนะ (ด้วยความหวังดี!!)

คราวนี้มาดูว่าฉันแค้นเจ๊แกได้อย่างไร เมื่อคืนนี้ฉันต้องรอกินตั้งชั่วโมงครึ่งนะเธอ!!! ก๋วยเตี๋ยวขามเดียวนะ แต่ด้วยความอยากกินบวกกับฉันยังไม่ค่อยหิว และประเมินเจ๊แกต่ำไปหน่อย ทำให้เกิดอาการทิวจนตาลาย โชคดีที่ฉันเอาหนังสือไปอ่านไปอ่านด้วยเลยทำให้จิตใจไม่ฟุ้งซ่านมากนัก แต่เธอรู้ไหมฉันอ่านนิยายสำหรับเยาวชนเล่มนั้นจบเลยละเธอ ก็เรื่อง **The chronicles of Namia** เล่มแรกที่เขานำมาทำเป็นหนังที่จะเข้าฉายปลายปีนี้นะ ว่างๆ จะเล่าให้เธอฟังระหว่างนั่งอ่านฉันจะคอยสังเกตผู้คนไปด้วย ก็สนุกดีนะ ได้ข้อคิดอะไรหลายๆ อย่างและได้เรื่องที่จะมาเขียนเล่าให้เธอฟังด้วยงัยละเธอ

ฉันว่าเจ๊แกเป็นคนทำก๋วยเตี๋ยวที่พิถีพิถันมากจนถึงมากที่สุด และทำได้ช้าเกือบจะที่สุดที่ฉันเคยเจอมาเลยละ แกทำคนเดียว เลยตั้งแต่ลวกเส้นปรุงเป็นต้มยำที่สดแสนจะรสชาติกลมกล่อม ส่วนเด็กเสริฟหน้าก็เสริฟเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ฉันจะเล่าเรื่องสนุกๆ ที่ระหว่างนั่งรอให้เธอฟังนะ คนส่วนใหญ่ที่มาั่งกิน จะก้มหน้าก้มตาจอกอยอย่างมีความหวังว่าจะได้กินเหมือน

กับโฆษณาเสียงเรียกเข้าระหว่างรอยของ **AS** (ไม่ได้ชอบนะปกติใช้อภัยหื้อ แต่ต้องการให้เธอเห็นภาพพจน์) ร้านขายข้าวมันไก่หรือข้าวหมูแดงที่มีคนยืนรอแล้วร้องเพลงรอ ที่ร้านเจ๊ก็เช่นกันคนที่รอก็นั่งรอไปไม่มีใครบ่น วันหนึ่งมีเด็กนักศึกษาครองมานานแล้วไม่ได้กินสักที เลยเดินไปบอกเจ๊ว่าทำไมยังไม่ได้สักที (คงเพราะกลัวว่าเจ๊แกจะลืมหือเพราะหิวก็มีทราบดี) เจ๊แกเลยบ่นกลับว่า เตี่ยวก็ได้กินเอง ไม่เห็นคนอื่นหือเธอเขาก็รอเหมือนกัน ให้กลับไปนั่งแล้วไม่ต้องมาบ่นอีก ระหว่างที่เจ๊แกบ่นเด็กคนนั้น แกก็หยุดลวกเส้นไปเลย แล้วก็บ่นต่ออีก **1-2** นาที แต่เธอคิดดู คนอื่นที่รอเขาจะคิดอย่างไรที่เจ๊แกหยุดทำไป (เวลาเป็นเงินเป็นทองนะเธอ) ฉันคิดในใจเด็กคนนี้ช่างไม่รู้จักติกาของร้านนี้เลย ห้ามทวงว่าทำไมยังไม่ได้เพราะเจ๊แกอารมณ์ศิลปินมาก แกจะทำไปเรื่อยๆ ถึงคิวได้กินเองอีกอย่างถ้าเธอเพิ่งมาใหม่ละ ถ้าเธอเห็นโต๊ะว่างอย่าได้เข้าไปนั่งเป็นอันขาด เจ๊แกจะบอกทันทีว่ายังมีคนที่รออยู่ก่อน มันจะทำให้คนอื่นได้กินช้าไปอีก สิ่งแรกที่ต้องทำคือ เธอต้องมาจดรายการที่เธอต้องการพร้อมทั้งใส่ชื่อเธอไว้ด้วย แล้วปักไว้ที่ที่เสียบกระดาษ เจ๊แกจะทำตามคิว อ้อ! อย่าลืมเขียนตัวโตๆ อ่านชัดๆ มิเช่นนั้นพอถึง **order** ของเธออาจถูกบ่นอีกเพราะเจ๊แกอ่านไม่ออก แกก็จะบ่นอีก ต้องพยายามเขียนให้ชัดถ้อยชัดคำ ใส่อะไรไม่ใส่อะไรบ้าง ถ้าคัดลายมือให้แกได้จะเป็นการดียิ่ง ฉันเคยเจอเด็กนักศึกษาคนหนึ่งเขาเขียนตัวเล็ก แล้วไม่มีหัว เจ๊แกก็บ่นว่าเด็กสมัยนี้ไม่ได้เรื่องเลยเขียนตัวเล็ก แถมยังไม่มีความหัวอีก ที่ฉันบอกว่าแกอารมณ์ศิลปินก็คือบางที่แกจะเบื่อบ้าง หรือคงอยากจะสูบบุหรี่ อาจจะหยุดทำก๋วยเตี๋ยวหันมาสูบบุหรี่ **1** มวน แกจะสูบเป็นสูบ ไม่ทำไปสูบไปอีกเช่นกัน คนรอก็รอต่อไป อีกอย่างร้านเจ๊โหดเขาหยุดวันพระนะเธอ เจ๊แกขายทุกวันไม่เว้นวันเสาร์หรืออาทิตย์ ยกเว้นวันพระ เป็นงัยเธอ **hip** และ **chic** มากเลยใช่ไหมจะเธอ

แต่ไม่ว่าจะเป็นอย่างไรก็ตาม ฉันมาที่ไร้ก็คนเต็มร้านแกทุกที ไม่เคยไม่รอเลย แต่ถ้าเธอได้ชิมเธอจะรู้ว่ามันอร่อยแค่ไหน เธออาจจะร้องว่า พระเจ้า!!! จอร์จ! มันยอดเยี่ยมมาก! มีอยู่ครั้งหนึ่งฉันเกือบจะร้องให้ด้วยความตื่นตันใจเลยนะเธอ ไปถึงฉันก็ตรงรี่จะเข้าไปเขียน **order** แต่เธอเชื่อไหม เจ๊แกทำตาม **order** หมดแล้ว แกถามฉันว่าเหมือนเดิมใช่ไหม ฉันเลยตอบว่าใช่ ทั้งๆ ที่จริงฉันอยากกินเส้นเล็กต้มยำ (ปกติฉันชอบบะหมี่อย่างที่เธอรู้) ก็เลยต้องเลยตามเลย นั่นเป็นข้อดีของเจ๊แกคือ แกจะจำลูกค้าได้เสมอ โดย

เฉพาะขาประจำ แกะจะจำได้ว่าชอบผิด/เค็ม/หวาน หรือกินอะไร เป็นพิเศษ ลืมบอกไปร้านนี้ราคาเดียวกันนะเธอ 40 บาท ไม่มีพิเศษ แต่ขอได้ว่าใส่ไมใส่อะไร พูดถึงเรื่องใส่ ไมใส่อะไร มีอยู่ครั้งหนึ่ง มีผู้หญิงคนหนึ่งไม่รู้ว่าเป็นใครคงขาดธาตุเหล็กหรืออย่างไร เธอสั่งแต่ด้วย อย่างเดียว พอถึง **order** เธอ เจ็บแก๊กกับอีกกว่าทำให้ไม่ได้จะใส่แต่ ด้วยอย่างเดียวได้อย่างไร ต้องใส่อย่างอื่น เพราะตับมีน้อย ผู้หญิง คนนั้นก็เลยบอกว่าใส่อะไรก็ได้ และขอตับด้วย แต่เจ็บแก๊กกับไม่ เลิก ผู้หญิงคนนั้นเลยพูดเบาๆ กับตัวเองว่าเอาแต่เส้นก็ได้ ฉันนะ ข้าสุดๆ เลย ก็ดีไปอย่างนะเธอ แค่นี้รอกินก้วยเตี้ยวิกก็ได้เห็น อะไรแปลกๆ มากมายมาเล่าให้เธอฟัง เป็นอย่างไรเธอทิวหรือยัง ไปหาก้วยเตี้ยวิกกินกันดีกว่า กว่าจะไปนั่งรอกินก้วยเตี้ยวิกเจ็บแก๊กก็ แล้วฉันจะหาเรื่องมาเขียนเล่าให้เธออ่านอีกนะ แต่จริงๆ เรื่องของ เจริญมีอีกเยอะเลยละเธอ

คิดถึง

อีนอง

ปิกินกะ: ม.อ.

อินชูลิน

insulin19@yahoo.co.th

ก่อนอื่นต้องขอสวัสดิ์ดีท่านผู้อ่านทุกท่าน อินชูลิน ต้องขอแนะนำตัวเองก่อนว่าจะมาพบกับทุกท่านในส่วนของ คอลัมน์ “ปิกินกะ ม.อ.” เป็นคอลัมน์หนึ่งใหม่ที่จะมาประจํา การที่สารศิษย์เก่าจะจะ####คอลัมน์นี้เป็นการเล่นขำความ เคลื่อนไหวและความก้าวหน้าต่างๆ ของคณะแพทย์ และ บุคลากรในคณะแพทย์ อันเป็นที่รักของเราให้เก๋เกี้ยวเก๋ ทั้งหมดหลาย####นอกจากนี้อินชูลินก็ยังยินดีที่จะกระจายข่าวสาร ของท่านสมาชิกสมาคมทุกท่านด้วย ใครอยากให้อินชูลิน

ช่วยกระจายข่าวเรื่องไหนก็ส่ง e-mail มาได้ที่ insulin19@yahoo.co.th อินชูลินยินดีที่จะกระจายข่าวให้จ้า####ก่อนอื่นก็ต้องกล่าว สวัสดิ์ดีปีใหม่ 2549 ที่จะถึงนี้ก่อนนะจ๊ะ ขอให้ศิษย์เก่าทุกท่านมีความสุขมากๆ และขอให้รวยๆๆๆๆ####รวมทั้งความเคลื่อนไหว เรกเฉย....อินชูลินขอแสดงความยินดีกับศาสตราจารย์คนใหม่หมาดๆ ของคณะแพทย์ก็ ศาสตราจารย์นายแพทย์หญิง ติณธรรมา หอม อ.อ. รุ่น 8 นั้นเอง ส่วนเครื่องมือกลตลุกสงขลาที่ประดิษฐ์ขึ้นมา และจดลิขสิทธิ์แล้วนั้น ตอนนี้อินชูลินได้ข่าวมาว่า บริษัท Storz ของประเทศเยอรมัน มาซื้อลิขสิทธิ์ไปผลิตมาให้ชาวโลกได้ใช้กันแล้วจ้า...เก่งจริงๆ เลย####เหตุการณ์ความไม่สงบใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ที่อยู่ในความสนใจของประชาชนเป็นอย่างมาก ไม่เว้นแม้แต่แพทย์ เดือน พ.ย. ที่ผ่านมา องค์การแพทย์ ของคณะแพทย์ ได้รับเกียรติอย่างสูงจาก ฯพณฯ อานันท์ ปันยารชุน อดีตนายกรัฐมนตรี และประธาน กอส. มาบรรยายและ แสดงความคิดเห็นในเรื่อง “บทบาทของแพทย์กับสถานการณ์ชายแดนภาคใต้” ####งานนี้มีคนเข้าฟังกันอย่างล้นหลาม น่าปลื้มใจ จริงๆ เลยนะเนี่ย####ใครไปใครมาในคณะ ตอนนี้อินชูลินคิดคุณหมอไปรยา รุจิโรจนจินดากุล หมอ ม.อ. รุ่น 19 กลับมาจากการฝึกอบรม ที่ประเทศเยอรมันแล้ว ตอนนี้อินชูลินคิดว่าศาสตราจารย์จะมีหมอโรคเลือดกลับมาช่วยอีกคนหนึ่ง...สู้เค้าเน้อ####ส่วนคุณหมอชัยณรงค์ โชคสุชาติ อาจารย์สูติหม่มสุดหล่อ หมอ ม.อ. รุ่น 20 บินลัดฟ้าไปเรียนต่อที่อเมริกาแล้ว แ่วๆ มาว่าจะไปสองสามปีแหะ#### ส่วนคุณหมอบุรภัทร สังข์ทอง อาจารย์ภาคศัลย์และคุณหมอรศมี สังข์ทอง ม.อ. รุ่น 18 แ่วๆ มาว่าจะกลับมาจากอเมริกาช่วง ต้นปีหน้าแล้ว####อินชูลินดีใจจังจะมีหมอศัลย์ ICU กลับมาพัฒนา ICU ศัลยกรรมแล้ว...เฮ####พอคุณหมออนุชิต กิจรารทอง retina man ลาออกจากภาควิชาจักษุวิทยาปี ก็ได้คุณหมอปฐมมา ภูรยานนทชัย retina gird แม่ลูกอ่อนมาช่วยปีบ...อย่างนี้ คุณหมอแมนสิงห์ รัตนสุคนธ์ retina man รูปหล่อก็คงมีคนแบ่งเบามารงานไปได้อีกหน่อยนะเนี่ย####การประชุมวิชาการ ช่วงนี้เงียบๆ ไปหน่อย อินชูลินคิดว่าถนัดประชุมวิชาการจะเริ่มอีกครั้งตั้งแต่นี้หน้า####1 - 4 มีนาคม 2549 จะมีงานประชุมวิชาการ ทางด้าน palliative care ใครสนใจติดต่อศูนย์จัดการประชุมได้เลย####คุณหมอสุภมัย สุนทรพันธ์ ประธานการจัดการ ประชุมทางอายุรศาสตร์ฝากมาบอกว่า 15-17 มีนาคม 2549 จะมีงานประชุมวิชาการทางอายุรศาสตร์ เรื่อง “การดูแลภาวะ เบาหวาน” ใครสนใจติดต่อสอบถามได้ที่ภาควิชาอายุรศาสตร์นะจ๊ะ####เขียนไปเขียนมาหน้ากระดาษก็หมดพอดี.....ว่าเสียตาย จัง####อินชูลินต้องขออลาไปก่อนนะจ๊ะ Happy New Year 2549 จ้า#####

บ้านก๊ก ก๊อโม

ลับ

การบวชเรียนกับความเปลี่ยนแปลง

เปิดเทอมแรกของปีสอง เราเริ่มพบกับความเปลี่ยนแปลงในตัวเพื่อนๆ บางคน มีเพื่อนเราสามคนมาเรียนด้วยอาการล้าวมมากขึ้น ศีรษะล้านเปลี่ยนแปลงจากทรงผมธรรมชาติมาเป็นทรงผมของวัดเล้าหลิน ตรงนี้ก็ถึงบางอ้อ ท่านทั้งหลายเหล่านี้ได้ผ่านการบวชเรียนมาในช่วงปิดภาคฤดูร้อนที่ผ่านมาเน้อ มีสองคนที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก คนแรกคือสมภพ ภพเป็นหนุ่มน้อยชาวตรังที่ผ่านเข้ามาในรั้ว ม.อ. ตั้งแต่ปีหนึ่งพร้อมพวกเรานั้นแหละ ภพมีทุกอย่างที่พวกเราผู้ชายพึงจะมี ทั้งร่างกายและจิตใจ แต่สิ่งหนึ่งที่ภพมีมากกว่าเพื่อนชายคนอื่น ๆ คือกล้ำกล่อมเป็นมัดๆ มันมาทั้งกล้ำที่ใหญ่และแรงงานที่มากล้น งานไหนต้องการแรงงาน เรียกภพได้ ไม่ว่าจะป็นงานยก ขน ย้าย หรือติดตั้ง โดยเฉพาะติดตั้งไฟฟ้าในงานกิจกรรมของคณะ ภพช่วยได้ สิ่งหนึ่งที่สามารภพิสูจน์ถึงเรียวยาวอันมหาศาลของภพได้ มีอยู่ครั้งหนึ่ง พวกผู้ชายกำลังออกกำลังกายกันที่ใต้หอพักบิณฑลหาหนึ่ง ซึ่งเป็นหอที่เป็นของนักศึกษาแพทย์ชายในขณะนั้น ใต้หอจะมีที่ยกน้ำหนักประดิษฐ์เอง ไม่ทราบใครทำเอาไว้นานมาแล้ว อาจจะเป็นรุ่นพี่คนหนึ่งหรือพ่อบ้านก็ไม่ทราบได้ ซาคริตซึ่งเป็นผู้ชายที่ตัวโตที่สุดในรุ่นกำลังยกน้ำหนักเล่นอยู่ ภพเดินมาถึงพอดี จึงเกิดการลงของกันขึ้น มีการทำหายเรื่องกำลังกัน ซาคริตทำพวว่าไม่สามารถยกน้ำหนักนี้ได้ด้วยแขนข้างเดียว แคนี่ก็ของขึ้นแล้ว แต่ก่อนจะมีการประลองกำลังนั้น จะทำกันเงียบๆ ได้อย่างไร ต้องมีการเรียกคนดูมาเป็นสักขีพยานสิ จึงจะสมกับศักดิ์ศรีของยอดชายนายสมภพคนนี้ และเมื่อถึงเวลา ยก คนเชียร์เริ่มแบ่งเป็นสองฝ่าย ฝ่ายหนึ่งอยากให้ภพทำได้ แต่ฝ่ายนี้มีน้อยกว่าอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งอยากให้ภพอายุ แต่เจ้าตัวเอง **เป็น** อย่างชายชาติตรี สวมเสื้อยัดรูป พร้อมทั้งม้วนพับแขนเสื้อพอให้เห็นกล้ามเนื้อว่าแล้วก็ใช้มือขวาจับด้ามที่ยกน้ำหนัก แล้วออกแรงทั้งหมดที่มีอยู่ เวลาผ่านไป ประเดี๋ยวเดียว พร้อมหน้าตาที่เหเยเก เหล็กด้ามนั้นก็ค่อยๆ ยกขึ้น ภพทำได้ ทำได้อย่างงดงาม ยกวันโบหน้าทีที่ตอนนั้นดูไม่ได้เลย แต่พ่อเจ้าพระคุณหนูหัว ด้วยความที่น้ำหนักมันมาก จึง

ทำให้ภพเริ่มเกิดอาการเซเมื่อเขยกมันมาถึงระดับอก แล้วภพก็เริ่มหมุนตัวตามการถ่วงของที่ยกน้ำหนักแฮนด์เมตอันนั้น แล้วภพก็ยกมันพ้นศีรษะได้ แต่หากใครมองจากด้านบนจะดูเหมือนว่าเหล็กยกน้ำหนักอันนั้น กำลังหมุนเหมือนนาฬิกาที่หมุนทวนเข็มอยู่ ถึงตอนนั้นทุกคนที่เชียร์อยู่ตาก็ให้ร้องด้วยความตะลึงสะใจ และขำอย่างสุดตัว เพราะเจ้าตัวกำลังหมุนตามแรงที่เหล็กยกน้ำหนักนั้นพาไป หัววินาทีจากนั้น ภพก็ชนะพนันทันที

พาออกนอกเรื่องไปนาน ย้อนกลับมาใหม่ หลังจากทีกลับจากการบวชเรียนรับใช้พระพุทธศาสนาหนับเดือน ภพกลับมาด้วยอาการล้าวมขึ้น เดินช้าลง มักมองต่ำอยู่เสมอ ขำวางในว่ากันว่าเป็นการเดินจงกลม ช่วงลับดาท์แรกๆ ของการเรียนนั้น เพื่อนๆ จะเห็นภพนั่งสมาธิก่อนการเรียนเสมอๆ ช่วงบ่ายโมงก่อนจะเริ่มเรียนแล้วบกรือสทุกครั้ง ภพจะจงที่หลังห้องเรียน พร้อมกับแก้อั่วหัวกลมหนึ่งตัว เพื่อจะนั่งขัดสมาธิบนนั้น และเริ่มบำเพ็ญภาวนา นัยว่าจะช่วยให้สมาธิในการจำ เพราะแล้วบกรือสนั้น ขึ้นชื่อว่าเป็นวิชาที่ต้องท่องจำมากที่สุดวิชาหนึ่งหรือเป็นเพราะว่าการนั่งสมาธิหลังกินอาหารมือเที่ยงมาอย่างมามากนั้น (เรียกอีกอย่างว่า กินมาเต็มคราบ) จะช่วยลดอาการท้องอืดเพื่อเรอเปรี้ยวได้ หรือภพกำลังอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลไปให้อาจารย์ใหญ่อยู่ ก็ไม่มีใครทราบได้ แต่แน่นอนละเมื่อมีคนทำดี ย่อมมีมารผจญเมื่อนั้น พวกผู้ชายบางคนพยายามทำให้ภพสมาธิแตก ไม่ว่าจะหัวเราะ เล้าเรื่องตลก บางคนมีความชำนาญด้านการผายลม ก็จะไปปล่อยอยู่ข้างๆ พอให้ได้ยินเสียงซัดๆ กลิ่นมีหรือไม่มีไม่รู้ ต้องการอยู่อย่างเดียว แต่ก็ไม่มีมารตนใดพิชิตใจภพได้ นำเลื่อมใสจริง แต่ภพทำอย่างนี้ได้ไม่นาน ดูเหมือนว่าการนั่งขัดสมาธิบนแก้อั่วหัวกลมจะสร้างความทรมาณมากกว่าสร้างสมาธิหรืออย่างไรไม่รู้ ภพจึงเลิกทำมันหลังจากที่ปฏิบัติได้ตั้งสี่หรือห้าครั้ง

วีรกรรมอีกครั้งหนึ่งหลังการบวชเรียนนี้คือ การไปดูคอนเสิร์ตนูโวในโรงยิมของมหาวิทยาลัย งานนี้เพื่อนๆ ไปดูกันมาก ภพจะพลาดไปได้อย่างไรกัน หลังจากกินข้าวมื้อเย็นกัน

เสร็จแล้ว ก็เริ่มไปจับจองที่นั่งกันทันที ที่ต้องจับจองเพราะเราจองตัวชั้นประหยัดที่สุด ไม่มีภาระที่นั่ง แบบว่าใครมาก่อนได้ก่อน และห้ามลุก มิฉะนั้นจะเสียที่นั่งได้ทันที เป็นดั่งนี้จึงเกิดความซุลมุนกันบ้าง เพราะต่างคนต่างอยากได้ที่นั่งดีๆ มองเห็นชัดๆ มันจึงดูสับสนวุ่นวาย วุ่นวายขนาดไหนล่ะหรือ ก็ขนาดที่มีเพื่อนผู้ชายตัวเล็กๆ คนหนึ่งหน้ามืดเกือบจะเป็นลม จู่ๆ ก็หน้าซีด ตัวเย็น เหงื่อออกชุ่มตัว ลำบากเพื่อนๆ ที่มาด้วยกันต้องหาลูกอมให้หอมและพัดลมให้กันยกใหญ่แน่แหละ อาการจึงจะดีขึ้น เมื่อเกิดความสับสนเช่นนี้เกิดขึ้น ภพจึงเริ่มหาทางออกให้กับตัวเองอีกครั้ง โดยการเริ่มนั่งขัดสมาธิเอามือทั้งสองข้างมาประสานกันที่หน้าตักและหลับตาลง ต้องทำสมาธิก่อนเดี๋ยวมองจะสับสนดูคอนเสิร์ตไม่สนุก ประมาณห้าหน้าที่ทำนั่งตั้งขึ้นมาพร้อมกับความสงบอยู่คนเดียวเพราะเพื่อนๆ ต่างก็อับอายขายหน้ากัน ขนาดที่ต้องนั่งเว้นระยะห่างออกไปประมาณสองฟุตจากภพ ตัวใครตัวมัน (ขณะนั้น) ภพไม่ใช่เพื่อนเรา คนอื่นๆ จะมานั่งข้างๆ ก็ไม่กล้า เพราะขนาดคนอื่น (เพื่อนๆ ของภพนั้นแหละ) ยังเว้นระยะห่างจากผู้ขายคนนี้ แถมยังทำหน้าที่ทำหน้าที่ตาเด้อๆ แล้วเขาซึ่งมาทีหลัง แถมยังไม่รู้จักภพอีกจะกล้าเข้าไปนั่งแทรกได้อย่างไร หลังจากดูโน้ววันนั้น ภพก็เริ่มตระหนักว่า วันใดที่ภพนั่งสมาธิเพื่ออื่นๆ จะเริ่มหาย ภพก็เลยเริ่มหยุดนั่งสมาธิไป ห่างออกไป ห่างออกไป จนเพื่อนๆ ไม่เคยเห็นภพนั่งสมาธิอีกเลย ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเพื่อน หรือเพราะภพเมื่อเอง หรือเพราะเหตุผลอะไรก็ไม่น่าไปการไม่ทราบ แต่คาดเดากันว่าเพราะเมื่อแล้วเสียมากกว่า

อีกคนหนึ่งที่มีความเปลี่ยนแปลงไปอย่างมากคือตีใหญ่ (ไม่ใช่ตีเล็ก) ตีใหญ่ไปบวชที่วัดชื่อดังแห่งหนึ่ง หลังจากทีลสิกขามากครานี้ ตีใหญ่เปลี่ยนแปลงไปมากอย่างสิ้นเชิงเลย จากที่เคยคบหาเพื่อนฝูงบ้าง กลายเป็นไม่ค่อยมีเพื่อน แถมเมื่อมีเวลาวางก็มักจะไปชุลออยู่กับชมรมพุทธศาสนาของมหาวิทยาลัย วันเสาร์อาทิตย์ไหนว่าง ก็จะไปวัดที่เคยบวชเรียน ดูลูกขุม นุ่มลึกขึ้น เป็นการเปลี่ยนแปลงที่ดีหรือไม่ก็ไม่สามารถทราบได้ เพราะขึ้นอยู่กับว่าเพื่อนคนใดคิดอย่างไร แต่ถึงกระนั้นในแวดวงวิชาการของชั้นปีก็มีภาควิชาการวิจัยกันไปต่างๆ นานา เพราะหลายคนทีกลับมาจากบวชเรียนในช่วงนั้น หากไม่สามารถแบ่งสัปดาห์ส่วนของชีวิตการเรียนกับวัดได้ ก็จะขอลาออกเพื่อไปปฏิบัติธรรมเสียอย่างนั้น โชคดีที่ตีใหญ่สามารถแบ่งเวลาได้ จนสามารถเรียนจบออกไปพร้อมกับเพื่อนๆ ในรุ่น

-----*ดิ๊กหัว..*

จุดเปลี่ยนชีวิต

หลังจบ **Extem** หลายคนตัดสินใจไปเป็นแพทย์ใช้ทุน ในมหาวิทยาลัยส่วนภูมิภาค (เชียงใหม่, ขอนแก่น, ม.อ.) เนื่องจากมีข้อดีหลายอย่าง เช่น ได้สอบ **board** เร็วกว่าเพื่อนๆ (ที่ต้องไปใช้ทุน 3 ปี) แต่ก็ขาดช่วงชีวิตในต่างจังหวัด (ซึ่งหาไม่ได้อีกแล้ว) ส่วนใหญ่ **extem** ที่จบในมหาวิทยาลัยนั้นๆ จะรู้และเข้าใจระบบ พชท. ดี แต่สำหรับ **extem** ที่อื่น (เช่นผม) อาจจะไม่รู้ระบบ พชท. ไม่มากนัก (บางครั้งก็กลัว) จนรู้อีกทีก็เข้าระบบไปแล้ว

ผมตัดสินใจมาเป็น พชท. ในภาควิชาศัลย์ ม.อ. เนื่องจากได้กลับบ้านด้วย และได้ **train** ศัลยกรรม ช่วงแรกที่มาอยู่ ต้องปรับตัวมาก ทั้งระบบการทำงาน ซึ่งไม่เหมือนกับที่เราเคยอยู่ บางคนทนไม่ได้ถึงกับลาออกก็มี

ถ้ามองย้อนกลับไปตอนที่เรามาสมัคร เราตื่นเต้นและดีใจเวลาเขาประกาศรับเราเป็น พชท. แต่พอมาอยู่ กลับรับไม่ได้ (บางคนลาออกโดยให้เหตุผล เช่น ไม่ชอบ **ER** ทำให้ต้องตรวจ **case med.** ฯลฯ)

ช่วงชีวิต 4 ปีที่อยู่ใน ม.อ. มีทั้งสุข ทั้งทุกข์ โดนอาจารย์ตำ ทั้งในและนอก **OR** แต่มันทำให้เราตั้งใจดูแลคนไข้มากขึ้น (ยิ่งดู ยิ่งดูละเอียด!)

ข้อดีหลายอย่าง (ผมขอพูดในส่วนของศัลยกรรมครับ) คือได้ทำหัตถการค่อนข้างเยอะ (แต่ต้องอยู่ที่ **performance** เราด้วยนะครับ) ส่วนเรื่องการเรียนการสอน เราต้องค้นคว้ากันเอง ช่วยกันติว โตขนาดนี้แล้ว ต้องพึ่งตนเอง อายารอหรือตำหาอาจารย์ว่าไม่สอนเลยครับ! ระยะเวลา **young staffs** มากขึ้นหลายคน มีความตั้งใจสอนน้อยๆ และพัฒนาภาควิชาของเราให้ก้าวหน้า (ขอให้เป็นการกำลังสำคัญของ ม.อ. ในอนาคตต่อไปนะครับ)

ถ้ามองไปรอบรั้วมหาวิทยาลัย ยังมีคณะอื่นๆ ที่อยู่ร่วมกับเรา ถ้ามีเวลาก็สามารถขับรถไปเยี่ยมชมได้! เนื่องจากผมเป็นคนสนใจสิ่งรอบข้าง (นอกเหนือจากวิชาที่เรียน) ได้รู้จักกับบุคลากรทั้งในและต่างคณะ (เช่น คุณชาญ วารินทร์ ช่างภาพมือหนึ่งของ ม.อ.) ทำให้ได้เปิดโลกกว้าง (ไม่ใช่แค่เฉพาะในการทำงานอย่างเดียว) มากขึ้นและมีกิจกรรมดีๆ ในรั้ว ม.อ. ให้เราทำอีกมากมาย

จะว่าไปแล้วในรั้ว ม.อ. (สำหรับเด็กกรุงเทพฯ) อาจจะเป็นช่วงชีวิตที่ได้สูดอากาศบริสุทธิ์ที่สุดก็ได้

การ **train** ศัลยกรรมที่ ม.อ. ถือว่าค่อนข้างหนักเมื่อเทียบกับหลายๆ สถาบัน เนื่องจากผมได้ไป **elective** ในหลายๆ ที่ และเห็นลักษณะการทำงาน อย่างน้อยก็ทำให้เราภูมิใจ หรือแม้กระทั่งต้องไปผสม **chemo** หลังจากออก **OPD** เสร็จ (ซึ่งเราป็นคณาจารย์ตลอด!) แต่นั่นเป็นความรู้ที่เราเอาไปใช้ (และตอบสอบ **board** ได้) ไม่เชื่อถามพี่ปี 5 ลีว่าจำ **dose chemo** ขึ้นใจเลย!

หลายคน **train** ศัลยกรรมที่ ม.อ. จบไปแล้ว มีหลายความรู้สึก บางคนเฉยๆ บางคนชอบ บางคนรัก บางคนบอกว่าจะไม่มา **train** อีก แต่สำหรับผมแล้ว ผมภูมิใจที่ได้ **train** ศัลยกรรมที่ ม.อ.

ขอฝากข้อคิดต่อศัลยแพทย์รุ่นน้องที่กำลัง **train** และกำลังตัดสินใจจะเข้ามา **train**

- น้องอย่ารู้สึกเปรียบเทียบกับที่ๆ เราเคยเรียนมาก่อน เพราะมันจะทำให้ไม่มีความสุข
- จงทำใจยอมรับ ถ้าเราทำใจยอมรับ (ไม่ได้แปลว่าเราแพ้ เพราะเราไม่ได้แข่งกับใคร แต่เรากำหนดและสร้างความสุข หรือทุกข์ ให้กับตนเองได้) เราจะทำงานอย่างมีความสุข
- ถ้ายังไม่รู้ว่าชอบอะไร อย่าเพิ่งสมัคร ออกไปใช้ทุนก่อน
- อย่าตัดสินใจลาออกง่ายเกินไป (เคยผ่านความรู้สึกนั้นมาแล้ว)
- ทำโอกาสพักผ่อนบ้าง เช่น ไปเที่ยวทะเล (Andaman ทะเลสวย!)

ตอนนี้มีปัญหา 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ยังคงเกิดอย่างต่อเนื่อง ไม่รู้ว่าจะลามมาถึง ม.อ. หาดใหญ่เมื่อไหร่ ก็ขอเป็นกำลังใจให้กับพี่ๆ น้องๆ ทุกคนครับ

รัก ม.อ.

(Bad Pig)

ธีระ ลิมาพัฒน์พงศ์

ข่าวจาก สสจ.

แพทย์ ม.อ. ที่ทำงานที่จังหวัดพัทลุงนั้น จะเป็นแพทย์รุ่นตั้งแต่เลขตัวเดียวต้นๆ โดยมาทำงานทั้งที่โรงพยาบาลพัทลุง และโรงพยาบาลชุมชน หลังจากนั้นจะมีแพทย์รุ่นหลังทยอยมาทำงานที่นี้โดยตลอด มากบ้างน้อยบ้างในแต่ละปี ในรุ่นแรกๆ แพทย์ ม.อ. ที่เป็นคนพัทลุงเองจะมีจำนวนไม่มาก เนื่องจากจังหวัดพัทลุงมีโครงการแพทย์ชนบทกับมหาวิทยาลัยมหิดล ทำให้แพทย์ที่มาทำงานที่จังหวัดพัทลุงเองส่วนใหญ่จะจบจากศิริราชหรือรามธิบดี และคนเหล่านี้ในขณะนั้นก็กำลังสำคัญของวงการแพทย์ในจังหวัด เนื่องจากเป็นคนพัทลุงเอง และขอทุนไปเรียนกลับมาเป็นแพทย์ผู้เชี่ยวชาญในจังหวัดอยู่ในขณะนั้นหลายท่าน ระยะถัดจากนั้นประมาณรุ่นที่ 10 กว่าของ ม.อ. เริ่มจะมีแพทย์ที่จบจาก ม.อ. เข้ามาทำงาน และรับทุนของโรงพยาบาลพัทลุงมากขึ้น และเป็นยังเตอร์ของวงการแพทย์ในจังหวัดขณะนี้ ถือเป็นผู้ร่วมกำหนดทิศทางของวงการแพทย์ในจังหวัดขณะนี้ เช่น ประธานองค์กรแพทย์ของโรงพยาบาลพัทลุง ก็เป็นแพทย์ ม.อ. หลังจากนั้นทราบว่ามีการแพทย์ชนบทของจังหวัดกับ ม.อ. ทำให้ส่วนใหญ่ของแพทย์ที่มาใช้ทุนที่นี้เป็นคนในจังหวัดพัทลุง โดยเฉพาะในปัจจุบันขณะนี้ในโรงพยาบาลพัทลุงมี Staff ที่มาจาก ม.อ. และแพทย์ที่ปฏิบัติงานในโรงพยาบาลชุมชนก็เป็นแพทย์จาก ม.อ. เป็นส่วนใหญ่ ในฐานะที่กำกับดูแลบริการทางการแพทย์และสาธารณสุขของจังหวัด ก็ขอสรุปแนวคิดที่สำคัญที่พบเห็น อาจจะถูกบ้างหรือคลาดเคลื่อนบ้าง ให้ถือว่าเป็นมุมมองของผมคนเดียวก็แล้วกัน

การมีโครงการแพทย์ชนบทนับเป็นสิ่งที่น่าเป็นประโยชน์มาก ไม่ว่าในอดีตจนถึงปัจจุบันโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ม.อ. เป็นมหาวิทยาลัยที่อยู่ใกล้บ้าน และเป็นมหาวิทยาลัยของท้องถิ่น น่าจะมีบทบาทสำคัญในภารกิจนี้ แพทย์ชนบทเหล่านี้นับเป็นกำลังสำคัญในภาคราชการและมักมีเจตคติที่ดีในการทำงาน ที่สำคัญสามารถอยู่ในจังหวัดนี้ได้นาน ถ้าไม่มีเหตุจำเป็นจริงๆ หรือเหตุผลส่วนตัว ทั้งยังเป็นการแก้ไขปัญหาการขาดแคลนแพทย์ ซึ่งเรื่องนี้คงต้องใช้เวลานานพอสมควร

นายแพทย์ยอร์น จิระนคร
นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดพัทลุง
ศิษย์เก่าแพทย์ ม.อ. รุ่น 8

ปัญหาในการทำงานของแพทย์ที่มีหลายประเด็นดังนี้

1. งานหนัก โดยเฉพาะในโรงพยาบาลชุมชน ถึงแม้จะมีขนาดเตียงเท่ากัน แต่ปริมาณคนไข้ค่อนข้างมาก
2. ความคาดหวังของผู้ป่วยและญาติสูง ทำให้แพทย์ต้องระมัดระวังในการทำงานมากขึ้น จะเห็นจากการที่แพทย์ถูกร้องเรียนและฟ้องร้อง แม้กระทั่งถูกฟ้องคดีอาญาและคดีแพ่ง ซึ่งทำให้แพทย์เสียชีวิตและมีผลกระทบต่อการทำงานเป็นอย่างยิ่ง
3. ความคาดหวังของแพทย์รุ่นใหม่สูง ทำให้แพทย์หลายท่านต้องใช้เวลาที่ไม่อยู่เวรไปทำงานภาคเอกชนหรือส่วนตัว ทำให้หลายท่านต้องทำงานหนักมาก และไม่มีเวลาปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงาน
4. แพทย์ที่ถูกกำหนดให้เป็นผู้บริหาร หลายท่านยังขาดทักษะและความเข้าใจในระเบียบ กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ส่งผลให้มีปัญหาในทางบริหารตามมา

อย่างไรก็ตาม นี่เป็นบางส่วนที่สังเกตเห็น ซึ่งอาจมีรายละเอียดปลีกย่อยมากกว่านี้ ผมยังมีความเห็นว่า ม.อ. เองผลิตบัณฑิตแพทย์ที่มีคุณค่าและส่วนใหญ่ทำประโยชน์ให้ท้องถิ่นอย่างดี ผมอยากเห็น ม.อ. ทำเรื่องการผลิตแพทย์เพื่อชาวชนบทโดยใช้ทุนเรียนทุนในพื้นที่ ที่มีความเข้าใจในชนบทธรรมเนียม ประเพณี วัฒนธรรม ความเป็นอยู่ และต้องทำในระยะยาว และบุคคลเหล่านี้จะเป็นกำลังสำคัญของวงการแพทย์และสาธารณสุขของจังหวัดในอนาคต

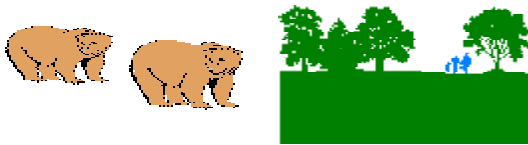
โน้มนิด นี้น้อย

ติวากรณ์ อุบลเขตต์

☛ คำเตือนผู้ที่มาพักแรมที่อุทยานแห่งชาติ **Great Smoky Mountains** (แถวๆ เทนเนสซี - นอร์ธ แคโรไลน่า)

....หมีดำมีพลังล้างมาก และฉลาดด้วย มันสามารถเปิดประตูรถยนต์ เพื่อหยิบข้าวของที่มันคิดว่าเป็นอาหารได้ เช่น กล่องใส่ลูกเทนนิสจากตู้เหมือนกล่องมันฝรั่ง ชาวคริสต์ทาผิวอาจมีกลิ่นคล้ายขนมพาย จึงควรระมัดระวัง เก็บข้าวของให้มิดชิด อย่าลืมชี้ว่า หมีหมีมันอ่านหนังสือไม่ออก มันรู้แค่ว่า อะไรๆ ที่เป็น กระป๋องๆ ก็คืออาหารเท่านั้น

☛ มาทบทวนศัพท์บางคำซ้ำๆ คำบัญญัติเป็นภาษาไทยว่า **state - of - the - art** แปลว่า เทคโนโลยีล้ำสุด **competency** แปลว่า สมรรถนะ **figure of speech** แปลว่า ภาพพจน์ คือคำพูดที่ฟังแล้วสามารถนึกภาพตามได้

image แปลว่า ภาพลักษณ์, จินตภาพ, ภาพที่เกิดจากความนึกคิด หรือที่คิดว่าควรจะเป็น เช่น ภาพลักษณ์ของสถาบันนั้นๆ

portfolio แปลว่า แฟ้มงานเพื่อการพัฒนา, บันทึกรายงาน, ชิ้นตอนการดำเนินงาน, ผลงานเชิงประจักษ์, ชิ้นตอนการเก็บรวบรวมผลงานอย่างต่อเนื่อง ทั้งของบุคคล, หน่วยงาน, หรือองค์กร (อัย เยอะ)

paradigm (จะอ่านว่าแพร่าติม หรือแพร่าโดมก็ได้) แปลว่า ตัวอย่าง, แบบฉบับ, การสาธิต ผู้ที่พูดทับศัพท์คำนี้บ่อยกว่าเพื่อน เห็นจะเป็นคุณหมอมวีระพล จันทร์ดียิ่ง

☛ กาลครั้งหนึ่ง นานมาแล้ว สมัยที่รุ่น 1 เป็น นศ.ปี 3 (เมื่อนับว่า เรียน 6 ปี)

....เพื่อลดความแข็งของบรรยากาศในห้องเรียนลงเล็กน้อย อาจารย์ก็เล่าว่า สมัยที่อดีตนายก ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช สร้างสัมพันธไมตรีกับจีนนั้น กลุ่มไฮโซไฮช้อไทยก็ทยอยไปเมืองจีนกันเป็นระลอก ก่อนไปที่ห้องภาษาจีนเป็นการใหญ่ เช่น สวัสดิ์ กีว่า หน้าท้าว

พอถึงเวลาทักทายกันจริงๆ มีคนหนึ่งลืม รีวาลิ้นมัน พัลวันก็ไม่รู้ แทนที่จะพูดว่าหน้าท้าว ก็กลายเป็น

ทุกคนหัวเราะครืน โดยเสียงของคุณหมอมสันต์ ใจยอดศิลป์ ดังกว่าเพื่อน

อาจารย์ - ไม่ใช่หยิ่งที่พวกเราคิดกันหรอกจ๊ะ ที่เค้าพูดก็คือ **E HA** (อย่าลืมใส่วรรณยุกต์เสียงเอกกำกับ **HA** ด้วย)

☛ **Robert Burns** กวีเอกชาวสก็อต แต่งเนื้อร้องของเพลง **Auld Lang Syne** (อ่านว่าอลด์ แลง ซายน์ แปลว่า นานมาแล้ว) โดยใช้ทำนองเพลงพื้นบ้านที่มีอยู่เดิม

ตัวอย่างเนื้อเพลงท่อนหนึ่ง

*Should old acquaintance be forgot,
And never brought to mind,
Should old acquaintance be forgot,
And days of auld lang syne.*

(ร้องรับ) *For auld lang syne, my dear, for auld lang syne,
We'll take a cup of kindness yet, for auld lang syne.*

ซึ่งเจ้าพระยาพระเสด็จสุเรนทราธิบดี (ม.ร.ว.เปีย มาลากุล) ได้แต่งเนื้อร้องภาษาไทย ให้ชื่อว่า "สามัคคีชุมนุม"

พวกเรามาร่วมชุมนุม มารวมใจรักสมัครสมาน
พร้อมมิตรจิตชื่นบาน สราญเรียงอยู่ทุกผู้ทุกนาม
(ร้องรับ) อันความกลมเกลียว กันเป็นใจเดียวประเสริฐศรี
ทุกสิ่งประสงค์จงใจ จักเสร็จสมได้ด้วยสามัคคี

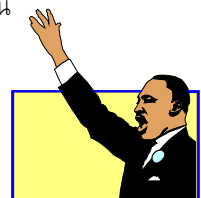
แรกๆ ก็ร้องในงานรื่นเริงอะไรก็ได้ ต่อมาเลยกลายเป็น ร้องส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ไป

(ในเวลาต่อมา ก็มีคนหัวใส แปลงเนื้อร้องเป็น...

พวกเรามาร่วมชุมนุม
มารวมใจรักสมัครกันเสีย
ทุกคนไม่ต้องกลัวเมีย เราเป็นอาเล็กกลัวเมียทำไม)

☛ คืนวันที่ 25 มกราคมของทุกปี จะเป็นคืนรำลึกถึง **Robert Burns** ครั้งหนึ่งในงานรำลึกที่ทีจี หนุ่มผิวดำคนหนึ่ง ลูกชั้นด้อมวยพรเพื่อระลึกถึงกวีเอกผู้นี้ และเสริมว่า "รู้มั๊ย ผมก็มีเลือดสก็อตกะเค้าเหมือนกัน คือบรรพบุรุษของผมได้กินผู้สอน ศาสนาชาวสก็อตตั้งแต่สมัยโน้นไง"

ตอน "สัตว์โลก"

เพื่อนของข้าพเจ้าคนหนึ่งชื่อวิบูลย์ เป็นคนสุราษฎร์ธานี วิบูลย์เป็นเด็กหัวไว ขยันเรียนหนังสือและเก่งตั้งแต่เด็ก วิบูลย์เป็นคนร่างอ้วนใหญ่ ยืนอยู่ที่ไหนคนมองเห็นแต่ไกล a10 BYDAA aPca SCAFA ลากและ ตะ วัน ไทหนไม่ได้โกนหนวดเครา หน้าตาคล้ายโจรกักขฬะ ในหนังสือกลางแปลงที่ขายกัน ซึ่งเจ้าตัวเองก็ชอบที่ บุคลิกออกมาแบบนั้น พ่อของวิบูลย์เป็นตำรวจ ยศจ่าช้อเอก ทำงานมาได้สิบกว่าปี คราวหนึ่งขับ รถหลบสุนัข ชนคนตาย ญาติทางผู้ตายเห็นว่า เป็น ตำรวจ จึงยอมประนีประนอมด้วย แต่ทำให้พ่อของ วิบูลย์สูญเสียเงินทองไปมาก และถูกไล่ออกจากราชการ จากนั้นก็เป็นคนติดเหล้าทุกวัน พอเมาได้ที่ก็มักจะเล่าว่าที่ต้องออกจาก ราชการ เพราะเป็นคนหัวเก่า ไม่ยอมคน ไม่ประจบเจ้านาย ส่วน แม่ของวิบูลย์ชื่อกระท้อน ชายข้าวแกงอยู่ข้างไปรษณีย์ วิบูลย์ต้อง ตื่นตั้งแต่ตีสามทุกวันเพื่อช่วยแม่เตรียมของ เสร็จแล้วจึงค่อยไป โรงเรียน กลับจากโรงเรียนก็ต้องช่วยแม่เก็บของ

ภายหลังวิบูลย์เรียนจบคณะทรัพยากรธรรมชาติได้สาม ปี เมื่อใช้ทุนหลวงเสร็จก็สมัครไปทำงานที่เชียงใหม่ ใหม่ๆ ที่ตัว เป็นคนได้ แต่ชอบอากาศทางเหนือ เช้าบ้านอยู่หลังตลาดวโรรส แต่ทำงานอยู่ในโรงพยาบาลรถไฟ อยู่ไปอยู่มากจนพูดเหนือได้บ้าง

วิบูลย์ชอบขับรถ รถประจำตัวเป็นรถกระบะคันใหญ่ สูงเท่าคนยืน ด้วยเหตุเป็นคนไม่กลัวคน จึงมักเดินไปไหนๆ คน เดียวเสมอ คราวหนึ่งจับสาวอยู่สันป่าช้อย เทียวไปเทียวกลับวัน หนึ่งอยู่หลายรอบ บางครั้งกลับมากำๆ แต่ละคร้งขับรถกลางคืน มักเจอสุนัขตัดหน้ารถเสมอ ครั้งแรกก็ไม่ได้อึ้งใจ แต่ด้วยภาวะ จวนตัว ทำให้เบรกไม่ทัน วิบูลย์ต้องจอดรถข้างทาง เข้าไปดูซาก สุนัขที่กระจัดกระจายอยู่บนพื้นถนนด้วยใบหน้าเฉยเมย แต่จาก นั้นก็เรื่องปกติของการเดินทาง วิบูลย์ก็ไม่เข้าใจว่าทำไมจึงมีสุนัข มาตัดหน้ารถเขาอยู่เสมอ แต่บางครั้งสุนัขเดินอยู่ตามข้างถนนอยู่ ปกติ เขาก็อดเลี้ยงไปหาไม่ได้ด้วยความคะนอง เดินทางกลับบ้าน ทางใต้แต่ละครั้ง ก็มีซากสุนัขถูกทิ้งตามหลังหลายตัว ครั้งหนึ่ง เป็นสุนัขแม่ลูกอ่อนกับลูกอีกสามตัว เดินตามแม่ออกมาบนถนน ด้วยความพะวักพะวงลูกที่มีหลายตัว ทำให้แม่สุนัขไปหยุดอยู่ กลางถนนพอดี วิบูลย์กำลังขับรถกลับจากศูนย์การค้าในตัวเมือง ทั้งที่ตาเห็นอยู่ แต่ก็บึ้งตึงโดยที่ไม่ยั้ง รู้สึกกรกระเทือนเล็กน้อย

เหมือนเหยียบก้อนหิน เมื่อมองไปยังกระจกหลัง ยังเห็นร่างสี น้ำตาลเล็กๆ กระเด็นออกทุกทิศทาง บางเศษส่วนยังขยับดิน พล่านไปมาอยู่ เสียงแหลมเล็กประสานกันร้องกรีด ไปไกลท่ามกลางความหนาวเย็นและวังเวงของ ยามวิกาล ข้าพเจ้าฟังเขาเล่าแล้วรู้สึกที่วิบูลย์ ไม่มีความรู้สึกใดๆ เลย

อยู่มาวันหนึ่ง วิบูลย์เดินอ่านหนังสือ พิมพ์ลงบันไดพลัดล้ม กระดูขาหัก ภรรยา รีบนำส่งโรงพยาบาลเข้าห้องผ่าตัด ข้าพเจ้าไป เยี่ยมวิบูลย์หลังผ่าตัดได้สองวัน เพื่อนข้าพเจ้าชูงบไป อย่างเหลือเชื่อ ทั้งที่ผ่าตัดได้เพียงไม่กี่วัน ตอนนั้นข้าพเจ้าอยู่กับ เขาสองคน วิบูลย์เล่าว่าเขานอนไม่ได้เลย กลางคืนมีเสียงสุนัข เดินตรงไปมาอยู่บนเพดาน น้ำลายหยดมาโดนหัว หันหน้าหลบ หาดหนึ่งห้อง ทางตาก็เห็นสุนัขสีน้ำตาลเกาะอยู่ปลายเตียง พอหัน กลับมาก็หายไป อาหารของโรงพยาบาลเหม็นสาบเหมือนหนังสัตว์ ตากแห้ง กินเข้าไปก็เวียนควาเลือด ใต้เตียงก็มดมองก็เห็นสุนัข สีดำตัวใหญ่เท่าม้า ตาแดงก่ำ น้ำลายยืดถึงพื้น นอนเฝ้าอยู่ เฝ้า เสียงดังเมื่อสบตากัน ช่วงหลังภรรยาไม่ได้มาเฝ้านอนกลางคืน ด้วย เพราะหนวกหูเสียงวิบูลย์ที่เวลาหลับ แล้วกรนเป็นเสียงสุนัข คำราม ทำให้นอนด้วยไม่ได้ ข้าพเจ้าบอกให้วิบูลย์ท่องโมโสมาม จบก่อนนอน แล้วแผ่เมตตา วันรุ่งขึ้นให้ตัดกับาตร บริจาคเงินซื้อ โลงศพ วิบูลย์ก็สามารถหลับได้และไม่เห็นสิ่งนั้นอีก

สองสัปดาห์ต่อมาข้าพเจ้าได้ข่าวการเสียชีวิตของวิบูลย์ ด้วยความตกใจ ไม่คิดว่าจะจากกันทั้งที่โรคร้ายไม่มาก ภรรยาเล่า ให้ฟังว่าวันจะกลับบ้าน วิบูลย์ลุกเดินเข้าห้องน้ำ เปลี่ยน ชุดของทางโรงพยาบาล ก็หายใจติดขัด หน้าเขียว ส่งเสียงครอคร่าอยู่ในลำคอ แต่พูด ไม่ออกตะกายคลานออกมาจากห้องน้ำ ทั้งที่ทางโรงพยาบาลช่วยกันเต็มที แต่ก็ ไม่สามารถยื้อชีวิตไว้ได้ ลูกคนงาน ที่เข้ามาเซ็นศพ พูดกับภรรยา วิบูลย์ว่า โรงพยาบาลห้ามนำ สุนัขเข้ามาเลี้ยง เฮอร์รับฟัง อย่างงงงวย.....

Home Coming Night 2548

